

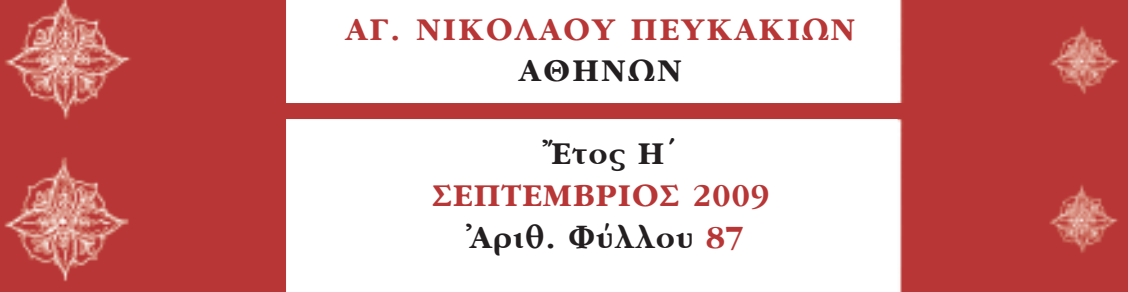

Ἐνοριακὴ

ΕΥΛΟΓΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ

Ἔτος Η΄
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009
Ἄριθ. Φύλλου 87

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
01. Δέν ἀνψυχούμε πού χάνεται ή παιδική ήλικία; (π. Β. Θ. Β.)	183
02. «Δέν θέλουμε παιδεία γιά τόν ἔρωτα ἀλλά ἔρωτα γιά τήν Παιδεία»! (Δημ. Νατσιός)	186
03. Παιδιά καί Ίντερνετ: Ἐγκληματική ή ἀδιαφορία τῶν Ἑλλήνων γονέων (Ἔμμ. Βολουδάκης)	189
04. Ἡ σιγή τῶν προφητῶν καί τά "UFO" τῶν ἡμερῶν μας (Νινέττα Βολουδάκη)	193
05. Τί εἶναι τό IGLAM; (Α. Τ.)	196
06. Ὡς πότε θά ζητιανεύουμε τά πνευματικά μας διακιώματα; (π. Β. Θ. Β.)	198
07. Μιλῶντας στά παιδιά γιά τόν Θεό (Μαρίνα Διαμαντῆ)	203
08. Ἐκοιμήθη ή πρεσβυτέρα Ἀμαλία Φίλια	205
09. Ἡ χειροτονία τοῦ Ἱεροψάλτου μας κ. Γάββα Ζέρβα	206
10. Ἀποστάγματα ὁμιλιῶν-συζητήσεων μέ θέμα τίς «Ἐξομολογήσεις» τοῦ Ἁγ. Λύγουστίνου. (Ἄννα Μανωλάκη)	211
11. Ἐθνοριακές θιδήσεις	212

ἔθνοριακή **ΕΥΛΟΓΙΑ**

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΠΕΥΚΑΚΙΩΝ (Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν)
Ἀσκληπιοῦ 38 - Ἀθήνα- Τ.Κ. 106 80
Τηλέφωνο:2103612449 - Fax: 2103627037

www.agnikolaos.gr

Ἐπεύθυνος Συντάξεως:

π. Βασίλειος Ε. Βολουδάκης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ - ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΧΟΡΗΓΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ:

Σταματία Σιγάλα

εἰς μνήμην τοῦ συζύγου της

Κωνσταντίνου Σιγάλα

Μελαγχολικές σκέψεις μέ τήν ἔναρξη τῆς σχολικῆς χρονιάς

ΔΕΝ ΑΝΗΣΥΧΟΥΜΕ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ;

Μέ τήν ἀρχή τοῦ νέου ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καί τήν ἔναρξη τῆς σχολικῆς χρονιάς, εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη νά σκεφθοῦμε τά παιδιά μας, κάνοντας αὐτοκριτική γιά τά μεγάλα μας ἐγκλήματα πού ἔχουν σάν ἀποτέλεσμα ἕνα κόσμο-βαμπίρ πού ρουφάει μέ ἀπληστία κάθε νεανική ἰκμάδα ἀπό τίς παιδικές ψυχές.

Μέσα στήν ταραχή μας, πού μᾶς προκαλεῖ ἡ ψυχική μας ἀταξία καί οἱ πολλές καί -ὡς ἐπί τό πλεῖστον- ἄσκοπες δραστηριότητες μας, δέν ἔχουμε προσέξει ὅτι, ἀπό τίς ἡλικίες τῶν συνανθρώπων μας, ἀπουσιάζει ἡ παιδική ἡλικία. Φαίνεται πῶς ἡ ἔλλειψη αὐτή δέν μᾶς γίνεται ἐμφανής γιατί ἐξακολουθοῦν νά κινοῦνται ἀνάμεσά μας μικρόσωμα ἀνθρωπάκια, τά ὁποῖα κάποτε -κοντεύει νά γίνει μακρυνό τό διάστημα- εἶχαν καί τήν ἀνάλογη παιδική ψυχή.

Φταίει ἀκόμη τό ὅτι γίναμε ἀνθρωποὶ ἐπιφανειακοί, καί, σάν τέτοιοι, δίνουμε σημασία μόνο στήν ἐπιφάνεια καί στίς ἐπιφανειακές ἀνάγκες, καί τοῦ ἑαυτοῦ μας καί τῶν παιδιῶν μας. Ἄλλιῶς δέν ἐξηγεῖται τό πῶς δέν μᾶς κάνει ἐντύπωση ἡ παντελῆς σχεδόν ἀπουσία τῆς παιδικῆς ἀθωότητος ἀκόμη καί ἀπό τά τριετῆ νήπια.

Κάποτε «φωνή ἐν Ραμᾶ ἠκούσθη, θρῆνος καί ὀδυρμός πολύς, Ραχήλ κλαίουσα τά τέκνα αὐτῆς καί οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι ὅτι οὐκ εἰσί». Τότε ὁ κλαυθμός ἐγίνε γιὰτί ὁ Ἡρώδης θυσίασε 14.000 νήπια γιά νά μή χάσῃ τή βασιλεία του. Σήμερα θυσιάζονται ἑκατομμύρια νέα παιδιά γιά νά μή χάσουμε ἐμεῖς οἱ γονεῖς τό “ραχάτι” καί τήν ἀδιαφορία μας! Καί θυσιάζονται, ὄχι γιά νά γίνουν μάρτυρες καί ἄγγελοι, ὅπως τά 14.000 νήπια τοῦ Ἡρώδη, ἀλλά θυσιάζονται

για να μείνουν ψυχικά ανάπηρα, με βαριές ψυχικές κακώσεις που θα κάνουν πολύ δύσκολη –αν όχι αδύνατη– την ψυχική ανάταξή τους και την κατά Θεόν ολοκλήρωσή τους.

Σήμερα, ή έναρξη του σχολικού έτους και ο άγιασμός στά σχολεία, έχει εξελιχθεί στη σκληρότερη δοκιμασία που μπορεί να περάσει ένας εύσυνείδητος Ποιμένας της Έκκλησίας, βλέποντας την εικόνα που παρουσιάζουν τά παιδιά μας στά δημοτικά σχολεία αλλά και στις πρώτες γυμνασιακές τάξεις, ενώ κάποτε έβλεπες σέ μεγάλο αριθμό παιδιών να παρατείνεται ή παιδική άθωότητα μέχρι, τουλάχιστον, τίς αρχές της έφηβείας. Μπορεί κανείς να φανταστή πόσο πιο άφορητη είναι ή κατάσταση για τούς εκπαιδευτικούς εκείνους που έχουν διατηρήσει άκέραια τά πνευματικά τους αισθητήρια, αφού, έκ τών πραγμάτων, ασχολούνται μέ τά παιδιά για πολλούς μήνες και σέ καθημερινή βάση.

Τό τραγικότερο είναι ότι, σήμερα, ούτε κλαίμε ούτε όδυρόμαστε για τόν άφανισμό της παιδικής άθωότητας, σά να χαιρεκακούμε για την κατεστραμμένη δική μας άθωότητα, που είναι άποτέλεσμα συσσωρευμένων παθών και λαθών μας.

Αντί να κλάψουμε μέ συναίσθηση και μέ διάθεση να αλλάξουμε τακτική, είμαστε “χαμένοι στόν κόσμο μας” και δέν κάνουμε τόν κόπο να μπούμε στόν κόσμο τών παιδιών μας, να μάθουμε μέ τί ασχολούνται και ποιός τά καθοδηγεί, ώστε να τρομάξουμε και να σπεύσουμε να τά προστατεύσουμε και να τούς δώσουμε την ασφάλεια και την σιγουριά που είναι άπαραίτητα για τό χτίσιμο μιās ύγιους και ίσορροπημένης προσωπικότητας.

Τά παιδιά μας, σήμερα, μεγαλώνουν μόνα τους. Κάποιος βέβαια τά ταΐζει και, στοιχειωδώς, τά επιβλέπει για τή σωματική τους άκεραιότητα. Έως εκεί. Κανένα ενδιαφέρον για τό τί βλέπουν, τί ακούνε, τί και μέ ποιούς συζητούν. Τά παιδιά μένουν άκυβέρνητα, έρμια του καθενός, και, κυρίως, τών “ξεπεταγμένων” συμμαθητών τους, τών άμοραλιστών δασκάλων τους και της –σχεδόν άποκλειστικής– παιδοτρόφου τηλεοράσεως!

Πρόσφατα μέ άφησε άφωνο ή άναισθησία ενός παππού που μου διηγείτο τό διάλογο που είχε μέ τόν τριών έτών έγγονό του:

«Που πās και τρέχεις;» τόν ρώτησε ό παππούς.

«Πάω για γκό...ες» (σημ.: οί φιλενάδες στή χυδαία διάλεκτο), απάντησε ό τριετής έγγονός!

«Βρέ, ή μάνα σου θά πει σ' αυτές ότι φοράς πάμπερς καί θά σέ ρεζιλέψη», συνέχισε ό παππούς.

«'Αν τολμήση νά τούς τό πει, θά τής σπάσω τό κεφάλι»(!), ξεκαθάρισε ό μικρός!...

Μακάρι αυτό τό περιστατικό νά ήταν ένα, μοναδικό καί άκραιο. Όμως, είναι, δυστυχώς, πάμπολλα τά παρόμοια περιστατικά πού φανερώνουν περίτρανα ότι ή άγωγή τών παιδιών μας έχει φύγει από τά χέρια τών γονέων, τών γιαγιάδων καί τών παππούδων καί έχει άφεθει άποκλειστικά στήν τηλεόραση καί στον άμοραλιστικό περίγυρο.

Πού νά συζητήσουμε για πίστη στό Θεό καί εύλάβεια, για σεβασμό στους γονείς καί στους δασκάλους, για τάξη καί πειθαρχία, για άγνές φιλίες, για μοναδικότητα στήν αναζήτηση του μελλοντικού άνδρα ή τής γυναίκας;

Έχουμε διαγράψει πρό πολλού από τόν όρίζοντα τών παιδιών μας κάθε ιδανικό, κάθε εύγενικό στόχο καί έπιδίωξη πού καλλιεργει μέ εύσέβεια τήν ψυχή καί τό πνεύμα τους καί τά έγκαταλείψαμε νά τρέφονται μέ τά “γρέζια” καί τήν άποφορά τής σύγχρονης πολυπρόσωπης χυδαιότητας.

‘Αν τά τριετή νήπια έχουν ξεφύγει τόσο πολύ από τήν άθωότητα, καταλαβαίνει κανείς πώς είναι άδύνατον νά βρει άθωότητα στήν ηλικία τών έπτά έτών καί άνωτέρω (όποτε αρχίζει νά δουλεύη στό φούλ καί τό Internet μέ “τό κακό του συναπάντημα”), παρεκτός σέ κάποια παιδιά, πού οί γονείς τους άκόμη κρατούν τό μυαλό τους στή θέση του, γιατί άρνούνται νά πιστέψουν πώς ή εξέλιξη τής σύγχρονης κοινωνίας είναι πιο πολιτισμένη από τό Εύαγγέλιο του Δημιουργού Θεού μας.

Αυτοί οί γονείς καί αυτά τά παιδιά είναι ένα είδος προς έξαφάνιση καί πρέπει κατεπειγόντως νά τούς προστατεύσουμε όλοι μας καί μέ κάθε τρόπο. Γιατί αυτοί οί γονείς καί αυτά τά παιδιά είναι ή μόνη μας έλπίδα!

π. Β. Ε. Β.

«ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΑΛΛΑ ΕΡΩΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ»!

Μπορεί νά πιάσουμε τίς μύτες μας, γιά νά μήν εισπνέουμε τίς ἀναθυμιάσεις, πού ἀναδίδει -ἀδιαλείπτως- τό πολιτικό μας σύστημα, ὅμως τά ρυπαρότερα ἔπονται. Ἔχω σημειώσει σέ πολλά ἄρθρα μου ἕνα πρᾶγμα πού ἴσως παρεξηγεῖται. Τό σχολεῖο δέν πρέπει ἐπ' οὐδενί νά καταντήσῃ ἄθυρμα στά χέρια μαθητευόμενων μάγων, τό σχολεῖο δέν εἶναι πεδίο ἐπιπόλαιων καινοτομιῶν, τό σχολεῖο ὀφείλει νά εἶναι συντηρητικό, μέ τήν ἀπλή καί πρωταρχική σημασία τῆς λέξης, νά συντηρεῖ, δηλαδή, τόν πολιτισμό πού οἱ πρεσβύτεροι ἔχουν παραλάβει καί νά τόν παραδίδει στούς νεότερους. Ὅποιαδήποτε ἀλλαγή συμβαίνει στό σχολεῖο, πρέπει νά ἐδράζεται στήν πείρα τοῦ παρελθόντος, νά μήν περιφρονεῖ ὅ,τι δέν ἔχει πρόσφατη ἡμερομηνία.

Ἀκόμη πιό καταστρεπτικό εἶναι νά «χάσκει» ἡ παιδεία μας, πρὸς τά «ἐξελιγμένα» καί νῦν ληγμένα, εὐρωπαϊκά τάχα καί πρότυπα. Ἀκόμη χειρότερα, δέν πρέπει νά ἀφήσουμε τά παντοειδῆ νεοταξικά μαλάκια, νά ἀποφασίζουν, τί θά διδάσκεται στό σχολεῖο. Τόσα χρόνια βιώνουμε στήν παιδεία τή λογική τῆς «ἡσσοнос προσπάθειας», τοῦ παιδοκαλοπιάσματος, τῆς ἀπειθαρχίας, τῆς ἀτιμωρησίας, τῆς μετριοκρατίας καί δρέπουμε τώρα τούς καρπούς αὐτῆς τῆς τακτικῆς. Εἶναι καιρός γιά νοικοκύρεμα τοῦ σχολείου, γιά ἀναδίπλωση, νά σταματήσῃ λίγο τό λαχάνιασμα, νά ξεκουραστοῦμε ἀπό τόν ἀλλεπάλληλο βομβαρδισμό «καινοτομιῶν». («Οὐδέν καινόν, ὅλα κενά», ὅπως ἔλεγε ὁ Μ. Χάκκας). Ἄς μείνουμε καί σέ κάποια πράγματα πίσω ἀπό τήν Εὐρώπη, τίποτε δέν χάνουμε, «δέν θέλω ἐγώ, καινούρια, ξένα δῶρα/παλιά δικά μου πλοῦτη σοῦ ζητῶ», κατά τόν ραψωδό.

Κλείνω ἐδῶ τίς προλογικές σκέψεις. Τά ὅσα ἀκολουθοῦν τά ἀπευθύνω κυρίως στήν μάνα, τήν Ἑλληνίδα, τή Ρωμιά. Εἶναι δεδομένη ἡ ἀγάπη γιά τό παιδί της, μονάχη ἔγνοιά της νά ἀνατραφεῖ καί νά διαπαιδαγωγηθεῖ ἕνα σωστό παιδί. Στέλνει τό πρῶτ' στό σχολεῖο τό παιδί της μέ ἐμπιστοσύνη. Δέν ἀνησυχεῖ, μαθαίνει τό βλαστάρι της χρήσιμα πράγματα, οἱ δάσκαλοι προσέχουν καί τό προσέχουν – καί ἔτσι εἶναι.

Ἄν ὅμως, ἀπό τόν Σεπτέμβριο, ἐπιστρέψῃ τό παιδί στό σπίτι τό μεσημέρι καί καταπῶς συνηθίζει, διηγηθεῖ τά διδασκόμενα καί πεῖ ὅτι σήμερα ἔμαθα ὅτι: «Οἱ ὄρχεις εἶναι δύο μικρά μπαλάκια πού βρίσκονται μέσα στό σακουλάκι πού κρέμεται κάτω ἀπό τό πέος», πῶς θά ἀντιδράσει;

Ἄν πεῖ τό ὀχτάχρονο, ἐννιάχρονο παιδί ὅτι «ὅταν ἡ μαμά καί ὁ μπαμπάς ζευγαρώνουν, τότε τό σπερματοζωάριο ἀπό τούς ὄρχεις τοῦ

μπαμπά συναντάει τό ώάριο άπό τίς ώοθήκες τής μαμᾶς», πόσα χρώματα θά αλλάξει;

Εικάζω, άν δέν πάσχει άπό άκρατη καί άκριτη προοδευτικότητα, θά «καπνίσουν τά μάτια της» άπό θυμό. Τά παραπάνω όμως, έντός εισαγωγικών άποσπάσματα, **περιέχονται στό βιβλία σεξουαλικής άγωγής, πού εισάγονται άπό τό νέο σχολικό έτος στό δημοτικό σχολείο.** (Προσοχή στό ρήμα «ζευγαρώνουν». Ή λέξη χρησιμοποιεΐται γιά τετράποδα. Ή ιερή λειτουργία τοῦ έρωτα, τής άγάπης μεταξύ δύο ανθρώπων καί ό εύλογημένος καρπός αὐτῆς τής άγάπης, ή γέννηση ενός παιδιοῦ, ύποβιβάζεται στό επίπεδο τοῦ «ζωϊκοῦ» ζευγαρώματος. Ήξ ιδίων, μάλλον, κρίνουν τά άλλότρια.)

Έχω ξαναγράψει γιά τό θέμα –«τά τοΐσα τοῦ κ. Άσκητή στό δημοτικό σχολείο»- όμως μετά, κάποιο Σάββατο «καμάρωνε» στήν πρώτη σελίδα τής έφ. «Ήλεϋθερος Τύπος», ή τελεσιδίκως πιά έγκεκριμένη εισαγωγή τής σεξουαλικής άγωγής στό Δημοτικό.

Μάλιστα τό Ύπουργείο προέβη καί σέ όνοματοδοσία τοῦ έγχειρήματος: «Σχέδιο Πελαργός». Τόν όλον παραπέμπει σέ πολεμική περίοδο, όταν μιá επιθετική ένέργεια, λάμβανε ένα κωδικό όνομα. «Ήπιχείρηση Μπαρμπαρόσα». «Σχέδιο Μαρίτα» (τό σχέδιο επίθεσης τοῦ Χίτλερ στήν Έλλάδα). Τό αφιέρωμα τής έφημερίδας στό θέμα, ξεκινᾶ μέ τό έξῆς «αφοπλιστικό» έπιχείρημα: «Τά γυαλιά βάζουν οί Βρετανοί στό εκπαιδευτικό μας σύστημα, συμπεριλαμβάνοντας ως ύποχρεωτικό τό μάθημα τής σεξουαλικής άγωγής στό νηπιαγωγείο». Μάλιστα. Καί λίγο παρακάτω ή χαριστική βολή: «Ή έπιστημονική κοινότητα τής χώρας μας έγκρίνει τήν κίνηση τών Βρετανών». Τό διαβάζω κι ένας κόμπος συγκίνησης πνίγει τήν σκέψη μου. Οί Βρετανοί, πού όσονούπω θά θεσπίσουν καί σύμφωνο έλευθέρας συμβίωσης μεταξύ ανθρώπου καί ζώου, πού ή, άπόγως σεξουαλικά, διαπαιδαγωγημένη νεολαία τους, καταφθάνει τό καλοκαίρι στήν Έλλάδα, λιμασμένη γιά όργια, οί Βρετανοί πού ή «χρυσή νεολαία» τους καταντᾶ περίγελως τής Οίκουμένης γιά τόν ήθικό της έκτραχηλισμό καί τήν ανατριχιαστική της διαφθορά, μᾶς βάζουν τά γυαλιά! Καί άπό κοντά ή ήμεδαπή, μιζοπαρθένος «έπιστημονική κοινότης», έγκρίνει καί εκκρίνει τήν άνοησία. (Εΐχα δημοσιεύσει στό προηγούμενο άρθρο τά λόγια μιᾶς άπεγνωσμένης Βρετανίδας μητέρας. Εΐχε τρία κορίτσια 16, 14 καί 12 έτών, όλα μέ «έξώγαμο» παιδί. «Καταστράφηκε ή ζωή μου καί ή ζωή τών παιδιών μου», έλεγε μέ σπαραγμό, «έξ αίτίας τής σεξουαλικής άγωγής καί τοῦ τρόπου πού διδάσκεται στό δημοτικό σχολείο». Κάτι παρόμοιο συμβαίνει καί στίς «έλευθεριάζουσες» σκανδιναβικές χώρες).

Σύμφωνα, τώρα, μέ τό άρθρο, τό σχέδιο «Πελαργός», παρέμενε κλειδωμένο στό συρτάριο τοῦ Ύπουργείου Παιδείας, καθώς οί άρμόδιοι φοβοῦνταν μήν επαναληφθεΐ ό σάλος μέ τό βιβλίο ιστορίας τής άλήστου

μνήμης «Ρεπουσιάδας». Ο λαός μας λέει «καθαρός ούρανός αστραπές δέ φοβάται». Για νά φοβούνται σάλο σημαίνει ὅτι τό «Πελαργός» εἶναι σαλό (=άνισόρροπο). Ἐμπεριέχεται στό σεξοαφιέρωμα καί μιά δήλωση τοῦ διευθυντή σπουδῶν τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαίδευσης τοῦ Ὑπουργείου: «Τό ζήτημα διχάζει τήν Ἑλληνική κοινωνία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπό ὑπέρμαχους τοῦ ἐλεύθερου παιδαγωγικοῦ κλίματος, ἀλλά καί συντηρητικούς πυρῆνες, πού θά ἀντιδροῦσαν σέ μιά τέτοια ἐξέλιξη».

Τό «ἐλεύθερο παιδαγωγικό κλίμα», μᾶς ὁδήγησε στίς κουκουλοφόρες ὀρδές πού ρήμαξαν τό κέντρο τῆς Ἀθήνας. Οἱ «συντηρητικοί πυρῆνες», (μέ τέτοια ἀνάπηρα ἑλληνικά γίνεσαι ἀνώτερο στέλεχος ὑπουργείου), εἶναι ἡ πλειονότητα τοῦ λαοῦ μας, πού ἔστειλε τό ἐθνομηδενιστικό βιβλίο ἱστορίας στό νεκροταφεῖο. Ἀπό κοντά καί κάποιος ἀνδρολόγος, ὑπερθεματίζει, προτείνοντας, πάσων ἐξ ἀνιάτου βρετανολαγνείας, νά ξεκινήσει ἡ σεξο-αγωγή ἀπό τά πέντε. (Γιατί ὄχι ἀπό τά δύο; Νά κόψουμε δρόμο καί νά βάλουμε ἐμεῖς τά γυαλιά στούς Βρετανούς. Τά νήπια μετά τά «μαμά» καί «μπαμπά», νά μάθουν νά ψελλίζουν αὐτές τίς ἀθῶες ὀρολογίες τοῦ «Πελαργοῦ», «πέος», «ὄρχεις». Ἔτσι, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύκων, θά ἐμπεδώσουν τό... «Ἀσκητικόν» πνεῦμα).

Καταγράφεται βεβαίως καί μιά δήλωση τοῦ ἰθύνοντος κυρ- Ἀσκητή, ὁ ὁποῖος γράφει ὅτι εἶναι λάθος «νά μαθαίνουμε τό ὑγιές μέσα ἀπό τό ἄρρωστο καί κάτω ἀπό τό πρίσμα τοῦ φόβου». Τό ἄρθρο μέ βρίσκει σύμφωνο μόνο στό ὅτι ἀντιμετωπίζει τήν τηλεόραση, τό διαδίκτυο μέ ἀρνητικό τρόπο. Εἶναι διαφθορεῖα, ἰδίως ἡ τρισάθλια τηλεόραση. Ἀπό κεῖ καί πέρα ὅμως πολλές, ὑγιεῖς καί ὄχι ἄρρωστες ἑλληνικές οἰκογένειες – ὁ φυσικός καί ὁ ἀσφαλέστερος χῶρος τῆς σεξουαλικῆς ἀγωγῆς – μέ προσοχή, σύνεση καί διακριτικότητα, μαθαίνουν στά παιδιά τους αὐτά πού πρέπει, ὅταν πρέπει καί ὅπως πρέπει. Τώρα, ἄν θέλει ἡ ἑλληνική οἰκογένεια, ἡ Ἑλληνίδα μάνα, νά καταντήσουν τά παιδιά της σάν τά κακόμοιρα τῆς Βρετανίας, ἄς ἐτοιμασεῖ. Ἀπό τόν Σεπτέμβριο ὁ «Πελαργός» δέν θά φέρνει παιδάκια – τί ὄμορφη ἡ παιδική ἀθωότητα– ἀλλά... γεννητικά ὄργανα!

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΙΝΤΕΡΝΕΤ: ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Ενα στά δύο παιδιά στην Ελλάδα δηλώνει ότι δίνει πολλές πληροφορίες γύρω από τον έαυτό του και τη ζωή του στο Διαδίκτυο, στους ιδιαίτερα δημοφιλείς ιστοχώρους κοινωνικής δικτύωσης, όπως το MyS..... ή το Fa.....

Ένα στά τέσσερα παιδιά θα έδινε χωρίς πρόβλημα τά στοιχειά τραπεζικού του λογαριασμού μέσα από τό Internet, ενώ μόνο 4,5 στά 10 θα συμπλήρωναν μόνο τά βασικά στοιχεία τους σε φόρμες ιστοσελίδων όπου έρωτώνται για τη διεύθυνση, τό τηλέφωνό τους και για άλλες προσωπικές πληροφορίες. Δύο στά δέκα έλληνόπουλα θα «δανείζονταν» τήν πιστωτική κάρτα του γονιού τους (**6,52%**) για νά αγοράσουν κάτι από τό Διαδίκτυο, ή θα χρησιμοποιούσαν στοιχειά ξένης κάρτας πού θα τους έδινε κάποιος φίλος τους (**13,04%**).

Όπως καταδεικνύει έρευνα του Πανευρωπαϊκού Δικτύου Έθνικων Κόμβων Ασφαλούς Διαδικτύου Insafe (πού τελει υπό τήν αίγίδα της Εύρωπαϊκής Έπιτροπής), οί ανήλικοι δυσκολεύονται νά προστατεύσουν τήν ιδιωτική τους ζωή στον κυβερνοχώρο. Στην έρευνα πού διεξήχθη μεταξύ 6/12/2006 και 7/2/2007 σε 37 χώρες του κόσμου -στό έρωτηματολόγιο απάντησαν συνολικά 21.825 παιδιά και έφηβοι, μεταξύ των οποίων και 322 έλληνόπουλα- τό **57%** των ανηλίκων αποκαλύπτουν πολλά προσωπικά τους δεδομένα μέσα από τό Διαδίκτυο.

Σύμφωνα μέ τήν έρευνα, τά παιδιά κάτω των 10 έτών φαίνεται νά έχουν έλάχιστη γνώση των κινδύνων πού έλλοχεύουν στίς συναντήσεις μέ άτομα πού γνώρισαν μέσα από δωμάτια ανοιχτής έπικοινωνίας (chat rooms).

Περισσότερα από τό 1/3 αυτών των παιδιών δήλωσαν ότι θα συναντούσαν μόνα τους έναν τέτοιο άγνωστο και δέν θα ενημέρωναν τους γονείς τους.

Έντυπωσιακά είναι και τά στοιχειά πού προκύπτουν από πρόσφατη έρευνα του Πανεπιστημίου Αθηνών αναφορικά μέ τη χρήση του Internet από έφήβους. Όπως προκύπτει από τήν έρευνα, τό **1%** των έφήβων πα-

ρουσιάζει έθισμό στό Internet, ένω τό 20% βρίσκεται στό όρια εξάρτησης. Παράλληλα, τό 4% τών έφήβων πού συμμετείχαν στήν έρευνα παραδέχθηκαν ότι έχουν ύποστει παρενόχληση «σερφάροντας» στό Internet. Η προστασία τών ανηλίκων έχει θορυβήσει ιδιαίτερα τή διεθνή κοινή γνώμη, ύποχρεώνοντας δημοφιλείς online ύπηρεσίες, όπως τό Fa..... καί τό Mys.... νά λάβουν αύστηρότερα μέτρα γιά τήν προστασία τους, τά όποια, ώστόσο, έξακολουθούν νά κρίνονται ως άνεπαρκή.

Έπίσης χαρακτηριστική είναι ή απάντηση στήν έρώτηση:

Όταν χρησιμοποιείς τό Mys....., τό Fa.... ή κάποια παρόμοια ιστοσελίδα, πώς ρυθμίζεις τό προφίλ σου;

1. Τό κάνω δημόσια προσβάσιμο καί γράφω πολλά πράγματα γιά τή ζωή μου: 51,24%

2. Τό κρατάω ιδιωτικό γιά νά μπορούν νά τό βλέπουν μόνο οί φίλοι μου: 28,88%

3. Δέν ξέρω: 19,88%

Τέλος, σέ έρευνες πού έχουν πραγματοποιηθεί κατά καιρούς απ' τήν Έλληνική Καταναλωτική Όργάνωση στό πλαίσιο τής Ευρωπαϊκής Έκστρατείας "SafeNetHome" συγκεντρώσαμε τίς παρακάτω απαντήσεις από τά παιδιά:

* 100% τών παιδιών παραδέχτηκαν ότι έχουν έπισκεφθεί ιστοσελίδες πορνογραφικού περιεχομένου καί τυχερών παιχνιδιών μετά από τήν προτροπή φίλων ή γνωστών, τουλάχιστον γιά μία φορά.

* Σχεδόν 75% τών παιδιών έπηρεάζονται από τίς διαφημίσεις στό διαδίκτυο καί μπαίνουν στόν πειρασμό νά χρεώσουν τίς πιστωτικές κάρτες τών γονέων τους.

* 50% τών συνεντευξιασθέντων παιδιών είπαν ότι «σερφάρουν» στό διαδίκτυο γιά τουλάχιστον μία ώρα αλλά

* 75% αυτών τών παιδιών θά παρέμεναν περισσότερο άν κόστιζε λιγότερο ή τηλεφωνική χρέωση.

* 95% τών παιδιών άνω τών 13 έτών προτιμούν νά μπαίνουν στό διαδίκτυο όταν οί γονείς τους άπουσιάζουν, γιατί θέλουν νά επικοινωνούν σέ χώρους άνοιχτής επικοινωνίας στό διαδίκτυο, κάτι πού οί περισσότεροι γονείς τό άπαγορεύουν.

* Τά περισσότερα από τά παιδιά πού έρωτήθηκαν όμολόγησαν ότι, έπειδή χρειάζεται πιστωτική κάρτα γιά νά μπορέσουν νά παίξουν στό καζίνο στό διαδίκτυο, μερικές φορές αναγκάζονται νά έξαπατήσουν

τούς γονείς τους, ώστε να καταφέρουν να αποσπάσουν την κάρτα τους.

* **45%** τῶν γονέων δήλωσαν ὅτι ἀνησυχοῦν γιά τήν πιθανότητα νά παίξουν τά παιδιά τους σέ διαδικτυακά καζίνο. Δυστυχῶς, οἱ περισσότεροι γονεῖς ἐκφράζονται μόνο γιά τό θέμα ἔλλειψης ὀλοκληρωμένης νομοθεσίας καί ἔλλειψης προστασίας, πού ἀφήνουν τελευταῖο τό κομμάτι τῆς δικῆς τους εὐθύνης καί τῆς ἄγνοιας, τόσο τῶν γονέων ὅσο καί τῶν δασκάλων τους. Παρά τό ὅτι ἀρκετοί γονεῖς ἀνησυχοῦν, ἐλάχιστοι παρακολουθοῦν τά σεμινάρια πού πραγματοποιεῖ ἡ Ε.ΚΑΤ.Ο. σέ συνεργασία μέ τήν Ἑνωσὴ Συλλόγων Γονέων καί Κηδεμόνων Βορ. Ἑλλάδος.

* **52%** τῶν γονέων δέν ἔχουν ἰδέα τί μπορεῖ νά κάνει ἓνα παιδί στό διαδίκτυο.

* **60%** τῶν γονέων λένε ὅτι, συχνά σκέφτηκαν νά βιντεοσκοπήσουν τό παιδί τους κρυφά ὅταν μπαίνει στό διαδίκτυο.

Αὐτά τά στατιστικά στοιχεῖα¹ δείχνουν μέ χαρακτηριστικό τρόπο ἓνα πρόβλημα πού -δυστυχῶς- στήν πατρίδα μας δέν ἔχουν συνειδητοποιήσει παρά ἐλάχιστοι. Εἶναι χαρακτηριστική ἡ ἄγνοια καί ἡ ἐγκληματική -σέ ὀρισμένες περιπτώσεις- ἀδιαφορία τῶν γονέων σχετικά μέ τήν χρήση τοῦ internet ἀπό τά παιδιά τους.

Τό διαδίκτυο εἶναι ἓνας τόπος ὅπου συναντᾶ κανεῖς ὅτι μπορεῖ ἀλλά καί ὅ,τι δέν μπορεῖ νά διανοηθεῖ. Ὑπάρχει ἄπλετη γνώση, παραπληροφόρηση, σκοπιμότητα, πληροφορία, κακό, καλό, ἠθικό, ἀνήθικο, σωστό, λάθος ἀλλά δέν ὑπάρχει κάτι πολύ βασικό: ὁ τρόπος τοῦ νά διαχωρίσει κανεῖς τό τί εἶναι αὐτό πού βλέπει κάθε φορά μπροστά του. Εἶναι ἓνας τόπος πού δέν διέπεται ἀπό νόμους. Εἶναι ἓνας τόπος πού, στήν πλειοψηφία του, χρησιμοποιεῖται ὑποπτα καί περίεργα. Δέν ὑπάρχει σ' αὐτό διαχωρισμός ἀνάμεσα στό καλό καί στό κακό, τό σωστό καί τό λάθος, τό ἠθικό καί τό ἀνήθικο, τό νόμιμο καί τό ἄνομο.

Εἶναι ἐλάχιστες οἱ χώρες, σέ παγκόσμια κλίμακα, πού καλύπτουν νομοθετικά τήν χρήση τοῦ Internet. Εἶναι ἐλάχιστα τά μέτρα προστασίας πού λαμβάνουν οἱ παγκόσμιοι ὀργανισμοί ἀσφαλείας γιά τήν ἐξάλειψη καί πρόληψη τοῦ ἠλεκτρονικοῦ ἐγκλήματος. Ὅλοι δροῦν ἀφοῦ πρῶτα προκληθεῖ κάποιο κακό καί κανεῖς δέν θεσπίζει καί δέν υἱοθετεῖ προληπτικά μέτρα, ἔτσι ὥστε νά προλαμβάνονται τέτοιου εἴδους κακόβουλες προσπάθειες καί ἐνέργειες.

Μέσα σέ ὅλο αὐτό τό χάος, ὑπάρχουν -δυστυχῶς- γονεῖς πού ἀφήνουν τά παιδιά τους μόνα καί ἀνεξέλεγκτα. Χωρίς ἐπίβλεψη, χωρίς

παρακολούθηση, χωρίς κ'αν τήν γνώση του τί κάνουν μπροστά στίς ὀθόνες τους. Εἶναι ἐντελῶς παράλογος ὁ ἰσχυρισμός πού ἀκούει κανεῖς ἀπό τούς γονεῖς, ὅταν αὐτοί θέλουν νά δικαιολογήσουν τά ἀδικαιολόγητα καί προβάλλουν τό ἐπιχείρημα: « Ἀπό τό νά βλέπει τηλεόραση, καλύτερα νά ἀσχολεῖται μέ τόν ὑπολογιστή νά μαθαίνει κιόλας». Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη πλάνη ἀπό αὐτό. Ἐάν μή τί ἄλλο, ἡ τηλεόραση –παρά τά μαῦρα χάλια της– ἔχει τήν ὑποχρέωση νά προβάλλει θεάματα πού, ἐν πάση περιπτώσει, ὑπόκειται σέ κάποιους στοιχειώδεις κανόνες τοῦ κράτους. Τό Internet δέν εἶναι ὑποχρεωμένο καί δέν ὑπόκειται σέ κανέναν κανόνα! Τί θά μάθει, λοιπόν, ἐκεῖ μέσα ἕνα παιδί μόνο καί χωρίς τήν ἐπίβλεψη τῶν γονιῶν του; Μέ ποιὰ κριτήρια θά φιλτράρει τά μύρια ὅσα τοῦ προβάλλονται μπροστά του, χωρίς λογοκρισία καί ἔλεγχο; Γνωρίζουν, ἄραγε, οἱ γονεῖς πώς, αὐτή τους ἡ στάση τούς καθιστᾷ ἐνόχους ἀπέναντι στήν Ἑλληνική νομοθεσία γιά ἔκθεση ἀνηλίκου σέ κίνδυνο; Τό Internet διεθνῶς θεωρεῖται ὡς μή νομοκρατούμενη περιοχὴ καί ἄρα ἡ «ἐγκατάλειψη» ἐνός παιδιοῦ στό Internet συνιστᾷ ἀδίκημα ἔναντι τοῦ νόμου.

Εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη αὐτή τή στιγμή νά δοθεῖ βάρος ἀπό τό κράτος μας στήν ἐνημέρωση σχετικά μέ τό Internet καί τούς κινδύνους πού κρύβονται σέ αὐτό. Εἶναι χρέος τῆς πολιτείας νά ἀξιοποιηθεῖ ἡ καλή πλευρά τοῦ διαδικτύου καί νά τιθασσευτεῖ νομοθετικά ἡ παράνομη καί ἄνομη δραστηριότητά του. Χρειάζεται πλήρες καί ἀναλυτικό νομοθετικό πλαίσιο ὅπου θά ὀριοθετηθεῖ πλήρως τό τί σημαίνει τό Internet μέσα σέ ἕνα σπίτι καί πολύ περισσότερο στά μάτια ἀνήλικων παιδιῶν. Χρειαζονται γενναῖες ἀποφάσεις, ὅσο κι ἂν δυσσαρεστήσουν παρόχους, ἐταιρεῖες καί συμφέροντα. Ἡ διαφύλαξη τῶν ἀνθρώπων καί εἰδικά τῶν παιδιῶν θά πρέπει κάποια στιγμή νά γίνῃ μέλημα τοῦ σημερινοῦ ἀδιάφορου κράτους.

Βέβαια, εἶναι μὲν εὐθύνη τῆς πολιτείας νά ἐνημερώσει καί νά διαπαιδαγωγῆσει τούς γονεῖς σχετικά μέ αὐτό τό πολύ σοβαρό ζήτημα, ἀλλά εἶναι εὐθύνη καί τῶν γονέων νά κινηθοῦν πρός αὐτή τήν κατεύθυνση. Ἄλλοίμονο ἂν οἱ γονεῖς περιμένουν νά ἀλλάξει πρῶτα ἕνα κράτος ὀλόκληρο γιά νά ἀντιμετωπίσουν ἕνα τόσο κατεπεῖγον ζήτημα πού ἀφορᾷ στήν προστασία τῶν παιδιῶν τους.

Μία πρόχειρη καί ἀπλή λύση εἶναι νά μάθουν οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς τό Internet, ἀσχολούμενοι **μαζί** μέ τά παιδιά τους!

Ἐμμανουήλ Β. Βολουδάκης

1. Πηγές: safeinternet.gr καί ekato.org

Η ΣΙΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΦΗΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑ “ΥΦΟ” ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΜΑΣ

Εστειλαν –γράφει ο άγ. Ιωάννης ο Ευαγγελιστής– οι Ιουδαίοι, Ιερείς και Λευίτες, στον Άγιο Πρόδρομο, να του κάνουν μια ερώτηση: «Τίς εἶ;» Ἐχετε ἀκούσει ξανά τέτοιο πρᾶγμα; Νά πᾶνε σ’ ἕναν ἄνθρωπο καί νά τόν ρωτήσουν ποιός εἶναι; Γιατί, δέν ἤξεραν ποιός εἶναι; Δέν ἤξεραν τόν πατέρα του τόν Ζαχαρία καί τή μητέρα του τήν Ἐλισάβετ; Δέν ἤξεραν τή γενεά του καί τήν οικογένειά του; Τί ἄλλο ἤθελαν νά μάθουν; Ἄν εἶναι προφήτης; Ἄν εἶναι ὁ Μεσσίας; Ὑπῆρχε περίπτωση, σόφρων ἄνθρωπος νά αὐτοδιαφημιστεῖ λέγοντας: “κοιτᾶστε με, δοξᾶστε με, ἐγώ εἶμαι προφήτης;”

Ἔτσι, ὁ ἅγιος Ιωάννης ὁ Ευαγγελιστής, ἀναγνωρίζοντας καί περιγράφοντας τή συμπεριφορά τοῦ “ὁμολόγου” του –ὅπως θά λέγαμε στή σύγχρονη γλῶσσα– μᾶς δίνει πύ κάτω τήν ἀπάντηση αὐτοῦ πού ἀξιώθηκε νά βαπτίσει τόν Κύριο καί Θεό μας. “Ἐγώ”, λέει, “φωνή βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ”...

Ἐκεῖνος φώναζε γιά νά μήν ἀκούει καί νά μήν τόν καταλαβαίνει κανείς, ἐκτός ἀπ’ τό νεαρό μαθητή πού ὅλα τά ἄκουγε καί ὅλα τά καταλάβαινε. Ὅμως, ἀκόμα καί οἱ σκοτισμένοι ἀπ’ τήν κακία τους ἄνθρωποι, ἀκόμα κι αὐτοί ἀναγνώριζαν τήν ὑπεροχή του πού δέν μπορούσαν νά τήν φτάσουν, τήν δύναμή του πού δέν μπορούσαν νά τήν ἔχουν, τήν ἐξουσία του, πού δέν μπορούσαν νά τήν πολεμήσουν. Γι’ αὐτό καί ἔστειλαν νά τόν ρωτήσουν: τίς εἶ; ποιός εἶσαι; τί εἶσαι; ἀπό ποῦ εἶσαι;

Τήν ἴδια ερώτηση εἶχαν καί ὅλοι οἱ πολέμιοι καί οἱ διώκτες τῆς Ἀλήθειας, πού θέλησαν νά ἐξαφανίσουν τήν Πίστη ἀπ’ τόν κόσμο. Βλέποντας τούς ἁγίους μάρτυρες, ὄχι μόνο νά μή φοβοῦνται σάν ἄνθρωποι κι αὐτοί τόν πόνο καί τό θάνατο, ἀλλά νά μένουν ἀτάραχοι καί ἀφοβοί καί ἀμετάθετοι, ρωτοῦσαν κι αὐτοί μέ ἀπορία: ποιοί εἶναι αὐτοί; τί εἶναι αὐτοί; ἀπό ποῦ εἶναι αὐτοί;

Καί, γενικά, σ’ ὅλα τά χρόνια τῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου, ἐκεῖνοι οἱ παράξενοι ἄνθρωποι μέ τήν “παραλλαγμένη” διαφορετική νοοτροπία, ἐκεῖνοι πού “ἔφραξαν στόματα λεόντων”, “ἔσβησαν δύναμιν πυρός”, “κατηγωνίσαντο βασιλείας”, “ἐπέτυχαν ἐπαγγελιῶν”, “ἐνεδυναμώθησαν ἀπό ἀσθενείας”, ἄφηναν τούς ἀντιπάλους ἀνθρώπους νά ἀναρωτιοῦνται: ποιοί εἶναι; τί εἶναι; ἀπό ποῦ εἶναι;

Αὐτοί οἱ γενναῖοι “ἀλλιώτικοι” ἄνθρωποι πού δέν στάθηκαν ποτέ νά “μετρήσουν” καί νά “μετρηθοῦν”, αὐτοί, “ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος”, αὐτοί πού ἔχτισαν βασιλεία ἀλλά καί γκρέμισαν βασιλεία μέ τή δύναμη καί τήν ἐξουσία τοῦ Θεοῦ μόνο καί ὄχι τῶν ἀνθρώπων, αὐτοί εἶναι οἱ ἐκφραστές καί

τά στόματα τοῦ Θεοῦ Λόγου. Αὐτοί εἶναι πού παρουσίασαν στόν κόσμον τό πῶς εἶναι νά ζῆς ἔτσι ὅπως σέ προώρισε ὁ Θεός νά ζῆς. Αὐτοί ἀπάντησαν –μέ τήν ζωή τους, ὄχι μέ λόγια– στίς ἐρωτήσεις τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀπ’ τήν “ποιότητα” τοῦ Θεοῦ κι ἀπ’ τή “γενεά” τοῦ Θεοῦ.

Κι ἐρχόμαστε τώρα στόν καιρό μας. Στόν καιρό ὅπου κάθε τι εὐγενικό καί ὁμορφο καί λεπτό χάνεται καί κάθε τι χυδαῖο καί ἀσχημο καί χοντροκομμένο θριαμβεύει.

Τόν καιρό πού οἱ μῦγες καί τά κουνούπια πληθαίνουν καί οἱ πασχάλιτσες σπανίζουν. Τόν καιρό πού οἱ μέλισσες ἀφανίζονται καί οἱ σφήκες πολλαπλασιάζονται. Τόν καιρό τοῦ Ὑδροχόου –ὅπως ἀποκαλεῖται ἡ νέα χλιετία μας– ὅπου ὅλες οἱ θρησκείες ἀναμένεται νά σβήσουν καί ὁ μηδενισμός θά ἰσοπεδώσει τίς ζωές τῶν ἀνθρώπων....

Καί σ’ αὐτόν τόν ἔσχατο καιρό, τή θέση τῶν πατέρων μας, τῶν ἀνδρείων, τῶν ὁμορφων, τῶν διαφορετικῶν, τήν πήραμε... ἐμεῖς!

Ἔτσι, οἱ ἀνθρωποι, ἐξακολουθοῦν νά ρωτοῦν καί τώρα: ποιοί εἶναι; τί εἶναι; ἀπό πού εἶναι; Ἀλλά ἡ ἀπάντησέ τους εἶναι πολύ ἀπλή καί δίνεται αὐτόματα: κάτι UFO εἶναι! Δέν ξέρουν οὔτε σέ ποῖο κόσμο ζοῦν, οὔτε τί τους γίνεται!

Μιά Κυριακή πρωτῆ, ἔξω ἀπό μιά νησιώτικη ἐκκλησία, ἡ ξεναγός ἐξηγοῦσε σέ μιά ομάδα Ἀγγλων τουριστῶν, πού τήν ἄκουγαν σιωπηλοί καί πολύ προσεκτικά, τί γινόταν μέσα στό ναό. “Ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος πού συγκεντρώνονται μιά φορά τήν ἐβδομάδα, αὐτοί οἱ ἀνθρωποι καί ἀνταλλάσσουν τά νέα τους καί –γενικά– βλέπονται μεταξύ τους”, τους εἶπε. “Τώρα, ἔχουν κάποιο μνημόσυνο, δηλαδή, θυμοῦνται καί τιμοῦν ἕνα νεκρό τους, γι’ αὐτό πρέπει νά δείξετε σεβασμό.”

Θά ἔπρεπε νά ἔχω φωτογραφική μηχανή γιά νά ἀπαθανάτισω –καί νά σᾶς δείξω– τήν ἔκφραση τῶν προσώπων τῶν ἀμίλητων ἀνθρώπων ἀπό τους ὁποίους ζητήθηκε “νά δείξουν σεβασμό”, καθώς κοίταζαν τό πλῆθος τοῦ ἐκκλησιάσματος νά βγαίνει κυριολεκτικά ἀλλαλάζοντας ἀπ’ τίς τρεῖς ἐξόδους τοῦ ναοῦ, σπρώχνοντας ὁ ἕνας τόν ἄλλον καί σηκώνοντας –δίκην λαφύρων– στόν ἀέρα τά πλαστικά κύπελλα μέ τόν καφέ γιά νά μή χυθοῦν καί τά σακκουλάκια μέ τό σάρι τοῦ μνημοσύνου! Τά παιδιά ἔτρεχαν καί ξεφώνιζαν ἀνεξέλεγκτα μέσα καί ἔξω ἀπό τό Ναό κι οἱ μεγάλοι μιλοῦσαν καί γελοῦσαν στό ζενίθ τῶν φωνητικῶν τους δυνατοτήτων, ἐπίσης μέσα καί ἔξω στό Ναό!...

Κι οἱ ἐκπληκτοί τουρίστες ἀπόμειναν νά κοιτάζουν “μέ σεβασμό” τό πλῆθος τῶν βαρβάρων στήν ἐβδομαδιαία σύναξή του καί νά ἀναρωτιοῦνται: ποιοί εἶναι; τί εἶναι; ἀπό πού εἶναι; Δέν τους ἄκουσα νά τό λένε, ἀλλά δέν ἔχω ἀμφιβολία ὅτι τό ρωτοῦσαν!

Μέσα σ’ αὐτό τό χάος, λοιπόν, μέσα σ’ αὐτό τό γενικό ἀλλαλαγμό καί τή γενική σύγχυση, ἄκουσα μιά ἐπίσης γενική, ὄχι ἀπλή ἀνησυχία, ἀλλά ἀνησυχία πού ἀγγίζει τά ὅρια τῆς φοβίας. Γιά τί πράγμα ἀνησυχία; Μά γιά ... τόν ἀντίχριστο πού θάρθει νά μᾶς πάρει χωρίς νά τόν πάρουμε εἶδηση.

Καί γιά τούς προδρόμους του πού μᾶς δίνουν ἀριθμούς γιά νά μᾶς κλέψουν τήν ψυχή μας καί πάλι χωρίς νά τό πάρουμε εἶδηση!... Βέβαια, ἐδῶ πού τά λέμε, τό ὅτι δέν θά πάρουμε εἶδηση τό τί θά μᾶς συμβεῖ, εἶναι τό μόνο ἀναμενόμενο σ' αὐτή τήν ἔξαλλη, ἐκτός ἑαυτοῦ κατάσταση πού βρισκόμαστε, ἀλλά, τέλος πάντων, αὐτό εἶναι μιᾶ ἄλλη μεγάλη καί πονεμένη ἱστορία...

Δυστυχῶς, σ' αὐτό τό παιχνίδι ἔχουν ἐμπλακεῖ καί «ἐγκυρα» ἐκκλησιαστικά ἔντυπα, τά ὁποῖα –ὑποτίθεται– εἶναι «θεματοφύλακες» τῆς ὀρθόδοξης πίστεως τοῦ λαοῦ. Κι ἄλλο δέν προσφέρουν ἀπό τό νά ὑποδαυλίζουν τή δεισιδαιμονία –πού εἶναι τό φυσικό ἐπακόλουθο τῆς ἀγνοίας καί τῆς ἔλλειψης πνευματικότητας τοῦ κόσμου μας– καί νά ἐξάπτουν τό φόβο πού εἶναι κυρίαρχος στήν ψυχή πού εἶναι ἄδεια ἀπ' τό φόβο τοῦ Θεοῦ.

Δηλαδή, ἡ ἴαση τῆς ἀμαρτίας πού μᾶς ἔχει κατακλύσει ὅλους, μέχρι τό βάθος τῆς ψυχῆς μας, θά ἔρθει ἀπ' τήν πολιτική ἡγεσία, πού θά μᾶς προστατέψει ἀπό κάποιους ἀριθμούς! Αὐτή εἶναι ἡ δική μας «χριστιανική» ἀντίδραση στους προδρόμους τοῦ ἀντιχρίστου. Ἔτσι, ἐμεῖς οἱ «σοφοί» –νά μήν προσθέσω καί «πονηροί»– θά βροῦμε τόν τρόπο νά νικήσουμε τόν ἀντίχριστο, ὥστε νά μή χρειαστεῖ νά ἔρθει γιά δεύτερη φορά ὁ Χριστός. Θά ἔχουμε κάνει ἐμεῖς τή δουλειά Του!

Ἐρχόμαστε ὅμως δεύτεροι, γιατί τό Χόλλυγουντ ἔχει ἤδη βγάλει μιᾶ ταινία μέ τό «σκληρό» ἥρωα πού νικάει καί τόν ἀντίχριστο καί τόν ἐωσφόρο, κι ὅποιον τύχει νά τοῦ βρεθεῖ μπροστά του, χωρίς οὔτε τό μπλουζάκι του νά τσαλακώσει!...

Συγνώμη πού δέν θέλω νά ἐπιστρατεύσω σοβαρά ἐπιχειρήματα γιά ἓνα θέμα πού θεωρῶ ὅτι ὑποτιμᾷ τή νοημοσύνη καί τῶν γραφόντων καί τῶν ἀναγνωστῶν. Ἐνα θέμα πού ΔΕΝ θά ἔπρεπε νά ἀπασχολεῖ τήν ὀρθοδοξία γιατί εἶναι γέννημα – θρέμμα τῆς προτεσταντικῆς κοιλιοκεντρικῆς ἐρμηνείας τοῦ Εὐαγγελίου καί τῶν προφητικῶν κειμένων. Τά προφητικά κείμενα τά ἐρμηνεύουν προφήτες. Καί οἱ προφήτες, σίς μέρες μας, σιγοῦν. Γιατί ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι γιά «ᾧτα ἀκούοντων» καί ὄχι γιά UFO πού δέν ξέρουν οὔτε ποιό εἶναι, οὔτε ἀπό πού εἶναι, οὔτε σέ ποιό κόσμο ζοῦν, οὔτε ποιόν Θεό λατρεύουν!

Νινέττα Βολουδάκη

Ἐπισημασμένο σ' αὐτούς πού νομίζουν πώς τά Τζαμιά εἶναι ἀκίνδυνα.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΣΛΑΜ;

Ακουσα γιά μιá προσπάθεια πού γίνεται προκειμένου νά ἀνεγερθοῦν μερικά Τεμένη (Τζαμιά) στήν Ἑλλάδα. Ὅπως πάντα, οἱ ἐπιτήδειοι σπεύδουν νά ὑπερασπισθοῦν τά δικαιώματα τῶν «συνανθρώπων» τους, εἰδικά ὅταν αὐτά θίγουν τήν ἠθική τάξη ἢ τό Ὁρθόδοξο φρόνημα.

Ὡς πρῶην μουσουλμάνος, θά ἤθελα νά ἀναφέρω μερικές ἀπό τίς πολλές ἀξιοσημείωτες ἀλήθειες γύρω ἀπό τήν μουσουλμανική πλάνη, πού παρουσιάζεται ὡς θρησκεία, ἡ ὁποία ζητεῖ νά ἔχει τά δικά της Τεμένη, ἐντός τῶν ὁποίων θά λατρεύεται ὁ θεός τῶν μουσουλμάνων, πού ἀποκαλεῖται Ἀλλάχ.

Ἄς κοιτάξουμε τό θέμα “Ἰσλάμ” σφαιρικά. Ὅλοι γνωρίζουμε πώς, μιá ἀπό τίς διδασχές τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἦταν καί τό “ὄφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ”. Αὐτό ἐπειδή οἱ λαοί τότε ἦσαν πολύ ἄγριοι καί ἦσαν ἱκανοί νά ἐξολοθρεύσουν ὀλόκληρο σόϊ προκειμένου νά ἐκδικηθοῦν μιá ἐχθρική πράξη πού ἔπραξε κάποιο μέλος τους.

Ἀπό τήν ἄλλη πλευρά ἔχουμε ἑκατοντάδες προφητεῖες πού φθάνουν περίπου τίς πεντακόσιες, περί τοῦ ἐρχομοῦ τοῦ Μεσσία, περί τῆς σύλληψης Του ἀπό τήν Παρθένο Μαρία, τῆ γέννησή Του, τό ὄνομα πού θά ἔπαιρνε, τά θαύματα πού θά ἐκτελοῦσε, τό κήρυγμά Του περί μετανοίας, τήν προδοσία Του ἀπό τούς μαθητές Του, τό ἀκριβές ποσό πού θά ἦταν τό τίμημα τῆς προδοσίας Του, ἀκόμα καί ἡ γῆ πού θά ἀγοραζόταν μέ ἐκεῖνο τό ποσό, περί τῆς σταύρωσής Του καί τήν πόση τοῦ ὄξους πάνω στό σταυρό, τό κίνημα τῆς πλευρᾶς Του μέ τήν λόγχη καί τό ὅτι θά ἐξερχόταν αἷμα καί ὕδωρ ἀπό τήν πληγή ἐκείνη, περί τῆς ἀνάστασής Του μετά τρεῖς ἡμέρες, κ.λπ... καί τό ὅτι μετά ἀπό αὐτόν πολλοί ψευδοπροφήτες θά ἐμφανισθοῦν ὡς μεσσίες.

Οἱ προφητεῖες ἐκπληρώνονται, ὁ Χριστός μιλάει γιά συγχώρηση, μετάνοια, ἀγάπη ἀκόμα καί πρὸς τούς ἐχθρούς μας καί ἐμφανίζεται ξαφνικά κάποιος δῆθεν προφήτης, ἑξακόσα χρόνια μετά τῆ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, γιά νά μᾶς διδάξει καί πάλι τό «ὄφθαλμόν ἀντί ὀφθαλμοῦ»!!! Αὐτό καί μόνο ἀκυρώνει τή γνησιότητα τῶν λεγομένων τοῦ Μωάμεθ.

Ἐπίσης γιά μιá πραγματική θρησκεία θά πρέπει νά προϋπάρχει

ἔστω μία προφητική ἀναφορά στήν Παλαιά Διαθήκη. Μά οὔτε μία ἀναφορά γιά τόν Μωάμεθ, ἤ τό Κοράνιο (τό Ἰσλάμ γενικῶς) δέν γίνε-ται σιά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Μιά θρησκεία θά ἔπρεπε νά ἔχει ἀρχηγό (ἀντιπρόσωπο τοῦ Θεοῦ) ἐπί τῆς γῆς, ὥστε νά παίζει τό ρόλο τοῦ μεσολαβητή μεταξύ Θεοῦ καί ἀνθρωπίνου γένους, νά μεταφέρει τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ σέ μᾶς καί νά μᾶς δείξει μέ τό παράδειγμά του, τόν τρόπο τόν ὁποῖο θά πρέπει νά ἀκολουθήσουμε προκειμένου νά ἀγιασούμε στή ζωή μας, νά τήν ταυτίσουμε μέ τό ἅγιο θέλημα τοῦ Θεοῦ, νά βιώσουμε πρακτικά τήν μετάνοια γιά νά ἐπιστρέψουμε στόν Παράδεισο ἀπό ὅπου καί ξεπέσαμε.

Μά ἡ ἰδιωτική ζωή τοῦ Μωάμεθ ὑπῆρξε ἄκρως προκλητική καί ἀντίθετη μέ τό ἅγιο παράδειγμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ὁ Μωάμεθ νυμφεύθηκε δέκα πέντε γυναῖκες, ἡ μία δέ, ἦταν ἡ πρόην γυναίκα τοῦ γιοῦ του!!! Εἶχε καί σχέσεις μέ ἄλλες τόσες, οἱ ὁποῖες ἦσαν δοῦλες τῶν γυναικῶν του ἤ τοῦ ἰδίου. Ἡ τελευταία του γυναίκα ἦταν μόλις ἐννέα χρονῶν!!! Διέπραξε δεκάδες δολοφονίες ὁ ἴδιος ἤ ἦταν ὁ ἐντολέας γιά δολοφονίες ἑκατοντάδων ἀνθρώπων πού δέν συμφωνοῦσαν μέ τή διδασκαλία του ἤ τόν εἶχαν ἐλέγξει ἤ προσβάλει γιά τίς βαρβαρότητες του κατά τό παρελθόν.

Μιά θρησκεία χρειάζεται σημεῖο ἀναφορᾶς (Βίβλος), ὥστε ἀνά πᾶσα στιγμή νά μπορέσουμε νά καταφύγουμε σέ αὐτό προκειμένου νά λάβουμε ἀπαντήσεις σέ κάποια δύσκολα ζητήματα καί δυσνόητα θέματα τῆς πίστεως ἤ τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, καί ἔτσι νά ἀφήνουμε τόν Θεό νά μᾶς λύνει τήν κάθε μας ἀπορία καί νά μᾶς ὀδηγεῖ, ὥστε νά μήν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τήν ὁδό τῆς Ἀληθείας.

Στό Κοράνι, ὅμως, ἀντί νά παίρνουμε ἀπαντήσεις γιά τέτοιου εἶδους ζητήματα, ἔχουμε 164 ἀναφορές στή λέξη “**Τζιχάντ**”, πού σημαίνει «**σκοτώσε**» **στό ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ**, μέ σκοπό τήν ἐξάπλωση τοῦ Ἰσλάμ!

Ἐ, λοιπόν, αὐτή ἡ πλάνη χρειάζεται τά Τεμένη γιά νά τή βοηθήσουν στήν ἐξάπλωση τοῦ κηρύγματος τοῦ Μωάμεθ καί στήν ἀγία μας Ἑλλάδα, πρῶτα εἰρηνικά, ἀλλά ἅμα χρειασθεῖ, θά ἀκολουθήσει τό Τζιχάντ!

Ἀναρωτηθήκατε πῶς θά ἀντιδροῦσαν, ἄραγε, οἱ ἀρχές τους ἂν προσπαθοῦσε ἡ Ὁρθόδοξη ἱεραποστολική μας Ἐκκλησία νά χτίσει ἕναν Ὁρθόδοξο Ναό στή Σαουδική Ἀραβία ἤ στό Κουβέϊτ; Ἡ ἀπάντηση εἶναι πολύ ἀπλή: **Τζιχάντ...**

A. T.

πρόην Μουσουλμάνος

ΩΣ ΠΟΤΕ ΘΑ ΖΗΤΙΑΝΕΥΟΥΜΕ ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΑΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ;

Αιαβάζω μέ μεγάλη προσοχή τούς προβληματισμούς τῶν χριστιανῶν σχετικά μέ τά ἔσχατα τοῦ κόσμου καί τήν βιαία εἰσβολή τῆς «Νέας ἐποχῆς» -μέ κωδικούς ἤ χωρίς κωδικούς- σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς. Καί συμπάσχω καί ἀγανακτῶ μέ τίς συνεχεῖς προκλήσεις τῆς ἀμοραλιστικῆς Πολιτείας τῆς Πατρίδος μας ἐναντίον τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν (ὅπως στίς μέρες μας μέ τόν Α.Μ.Κ.Α), ἀλλά, ταυτόχρονα, ἀπογοητεύομαι ἀπό τό εἶδος τῆς ἀντιδράσεώς μας καί ἀπό τήν τακτική πού, ὡς χριστιανοί, ἀκολουθοῦμε.

Ἀπογοητεύομαι, γιατί μετά λύπης μου διαπιστώνω ὅτι ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες (περίπου 200 χρόνια) ἐμεῖς οἱ χριστιανοί τρέχουμε πίσω ἀπό τά γεγονότα, ἀντί νά εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ρυθμιστές τῶν καταστάσεων τίς ὁποῖες, ἐκ τῶν ὑστέρων -καί κατά κανόνα ἀναποτελεσματικά- προσπαθοῦμε νά ἀντιμετωπίσουμε.

Τρέχουμε πίσω ἀπό τά γεγονότα, ὅταν δέν ἔχουμε ἀντιληφθεῖ ὅτι εἶναι ματαιότητα νά ζητοῦμε συνεχῶς ἀπό τήν ἱερά Σύνοδο νά ἀντιμετωπίση προβλήματα πού δημιουργεῖ ἡ Πολιτεία, καθ' ὄν χρόνον αὐτήν τήν Πολιτεία ἐμεῖς τήν ἔχουμε μέ τήν φῆφο μας ἐκλέξει, καί αὐτή ἡ Πολιτεία μέ τή σειρά της σπρώχνει πρὸς ἐκλογήν -γιά νά μήν ποῦμε ὅτι ἐκλέγει- πρόσωπα ἀκατάλληλα νά ἀρθρώσουν λόγο ἀληθείας, παρρησίας καί δυνάμεως Θεοῦ.

Τρέχουμε πίσω ἀπό τά γεγονότα, ὅταν δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει ὅτι τούς ἄρχοντες τούς ψηφίζουμε, ἐνῶ τούς ἀρχιερεῖς δέν τούς ψηφίζουμε καί, συνεπῶς, δέν μπορούμε νά ἀλλάξουμε καί πολλά πράγματα σ' αὐτόν τόν τόσο σπουδαῖο τομέα. Γι' αὐτό, πρέπει νά στρέψουμε τήν προσοχή μας στήν ἐκλογή τῶν ἀρχόντων τοῦ τόπου μας, γιατί -κακά τά φέματα- μέχρι σήμερα, μόνο ἐκτός τῆς Πίστεως ἄρχοντες «ποιμαίνουν» τόν λαό μας ἀπό τό πρωῖ ὡς τό βράδυ, μέ τήν τηλεόραση, μέ τά Σχολεῖα, μέ τά Πανεπιστήμια

καί μέ ὅλες τίς ἄλλες πολυποίκιλες καθημερινές πρακτικές πού ἔλκουν τήν καταγωγή τους ἀπό τό παγκόσμιο χάος!

Ἡ ἱστορία ἔχει ἐπιβεβαιώσει ὅτι οἱ χριστιανοί ἄρχοντες εἶναι ἐκεῖνοι πού συνετέλεσαν ἀποφασιστικά στήν κατά Θεόν διόρθωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, γιατί οἱ πιστοί ἄρχοντες ἐνίσχυσαν πάντοτε τούς εὐσεβεῖς καί ἁγίους Ἐπισκόπους, ἀπό τούς ὁποίους καί ἐξαρτᾶται, ἐν πολλοῖς, ἡ πνευματική κατάσταση τῆς Ἐκκλησίας. Τότε οἱ εὐσεβεῖς ἄρχοντες ἦσαν προσδοκώμενο, τώρα ἔχουμε τή δυνατότητα νά τούς ἐκλέγουμε. Παρά ταῦτα, συμπεριφερόμαστε σάν τά βόδια πού δέν ξέρουν τή δύναμή τους καί γι' αὐτό ἀφήνουν νά τά ζέφουν!

Κοιμόμαστε ὄρθιοι καί τρέχουμε πίσω ἀπό τά γεγονότα, ὅταν θεωροῦμε πώς, σάν χριστιανοί, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ζοῦμε γιά πάντα σέ καθεστῶς Διοκλητιανοῦ, τό ὁποῖο, μάλιστα, τό ὑπερασπιζόμαστε καί θεολογικά, μπάς καί μᾶς λείψη, ἰσχυριζόμενοι ὅτι ὁ Χριστός εἶπε τό «ἀπόδοτε οὖν τά τοῦ Καίσαρος Καίσαρι, καί τά τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» γιά νά ἀπαγορεύση, τάχα, στούς χριστιανούς νά κυβερνήσουν χριστιανικά τόν τόπο τους! Ἀλήθεια, θά ἐκλέγαμε ποτέ ἐμεῖς οἱ χριστιανοί τόν ἅγιο Κωνσταντῖνο σέ περίοδο Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας; Προσωπικά δέν τό πιστεύω, ἀφοῦ οἱ μὲν «βρώμικα» θρησκευόμενοι ἐκλέγουν ἀνά τούς αἰῶνες πάντα τόν Βαραββᾶ, οἱ δέ εὐσεβεῖς πιστεύουν ὅτι ἡ χριστιανοσύνη ἀπαιτεῖ νά εἴμαστε «μιά ζωή» ἀρχόμενοι καί ποτέ ἄρχοντες, μέσα στήν Ὁρθόδοξη πατρίδα μας!

Τό πιστέψαμε αὐτό βαθειά, γι' αὐτό καταντήσαμε νά ζητιανεύουμε συνεχῶς τά αὐτονόητα πνευματικά μας δικαιώματα ἀπό τούς ἀμοραλιστές καί ἐντολοδόχους τοῦ ἐξωτερικοῦ, πού μᾶς κυβερνοῦν μετά τόν Καποδίστρια, καταντήσαμε δέ καί παράφρονες ἀφοῦ, ἀπό τή μιά μεριά, πιστεύουμε καί διαδίδουμε γενιές τώρα πώς εἶναι ἁμαρτία νά πολιτεύονται καί νά δημιουργήσουν πολιτική Παράταξη τά γνήσια παιδιά τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη, κίολας, μέρα τῶν ἐκλογῶν, ξεσπαθώνουμε ἐναντίον τῶν κυβερνώντων (πού συνειδητά καί μέ φανατισμό ὁπαδῶν ἐκλέξαμε) ἐπειδή τάχα νομοθετοῦν καί πολιτεύονται ἀντιχριστιανικά, λές καί ὑπῆρχε ἡ παραμικρή ἀμφιβολία ὅτι αὐτό θά συνέβαινε, ἐκτός καί ἐν, μέ

τήν ἀφέλεια πού μᾶς διακρίνει, στηρίζαμε τίς ἐλπίδες μας στους ὑποτιθεμένους «χριστιανούς» βουλευτές τῶν Κορμάτων ἐξουσίας, πού χρησιμοποιοῦνται ψηφοθηρικά μόνο γιά τίς ἐκλογές καί ἐν συνεχείᾳ φιμώνονται καί παροπλίζονται στό Καφενεῖο τῆς Βουλῆς μέχρι τήν ἐπόμενη τετραετία!

* * *

Δύο πρόσφατα δημοσιεύματα σέ χριστιανικό περιοδικό ἐπιβεβαιώνουν ἀπολύτως τήν ἀλήθεια τῶν συλλογισμῶν μου:

Πρὶν ἀπό τίς Εὐρωεκλογές, τό ἐποικοδομητικό περιοδικό «**Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής**» κατεφέρθη μέ εἰρωνικό καί ἀπαξιωτικό σχόλιό του ἐναντίον τῆς νεοσύστατης πολιτικῆς Παρατάξεως «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ**», πού ἰδρύθηκε ἀποκλειστικά ἀπό πιστούς ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, μετά ἀπό εὐρύτατο θεολογικό διάλογο, μέ θέματα, «**ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΗΜΕΡΑ**», πού ἀναπτύχθηκε στό «**Πολεμικό Μουσεῖο**», καί «**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΕΝΑ ΘΕΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ**», πού ἀναπτύχθηκε σέ Πνευματικό Συμπόσιο στό Στάδιο «**Εἰρήνης & Φιλίας**», ὑπό τήν αἰγίδα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Πειραιῶς.

Τὴν Παράταξη αὐτή (ἢ ὅποια, σημειωτέον, ἐκτός τοῦ ὅτι πρεσβεύει τήν ταύτιση τῆς πολιτικῆς μέ τήν πνευματικὴ ζωὴ, θέτει σάν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ἐγγραφή κάποιου καί ὡς ἀπλοῦ μέλους της, τὴν ἐκ μέρους του γραπτὴ ἀποκήρυξη τῆς Μασωνίας καί κάθε μορφῆς ἀποκρυφισμοῦ) στήριξαν καί στηρίζουν ἀρκετοὶ πνευματικοὶ Πατέρες, οἱ ὅποιοι καί ἔδωσαν εὐλογία σέ πνευματικὰ τους παιδιά νά θέσουν ὑποψηφιότητα μέ τοὺς συνδυασμούς της.

Τό ἐν λόγῳ, ὅμως, περιοδικό, παρ' ὅτι χριστιανικό, εἰρωνεύεται τοὺς ἀδελφούς του (κατ' ἀκρίβειαν, βέβαια, τὰ πυρὰ στρέφονται κυρίως στό πρόσωπό μου) ὅτι πιστεύουν πὼς θά σώσουν τὴν Ἑλλάδα καί «**κάνουν ἄλματα χωρὶς ἄρματα**», ἐν συνεχείᾳ δέ, κάνει παραλληλισμό μέ τό κόμμα πού ἴδρυσε ὁ Ν. Ψαρουδάκης, προσθέτοντας, καί πάλι εἰρωνικά, πὼς ἀφοῦ δέν κατάφερε νά εἰσέλθῃ στή Βουλὴ αὐτός ὁ σπουδαῖος, τί ἐλπίζουν αὐτοὶ οἱ νεοφανεῖς σωτῆρες!

Εἶναι δικαίωμα τοῦ περιοδικοῦ νά πιστεῦη ὅτι ὁ **Ψαρουδάκης** τότε ἢ σήμερα ὁ **κ. Παπαθεμελῆς** πιστεύουν ὅτι ἡ πολιτική πρέπει νά ταυτίζεται μέ τήν πνευματική ζωή, ὥστε νά συσχετίζονται τίς προσπάθειες τῶν ἀνωτέρω μέ τήν «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ**», ὡς πρός τήν οὐσία τῶν ἐπιδιώξεών τους. Οἱ ἴδιοι πάντως ἀρνοῦνται αὐτόν τόν συσχετισμό, ἀφοῦ εἶχαν καί ἔχουν ἐντάξει στίς Παρατάξεις τους «πάσης φύσεως ὑλικά», συνεργάσθηκαν, ἐθαύμασαν καί θαυμάζουν τόν ὀλετήρα τοῦ ἠθους τῆς Πατρίδος μας Ἄ. Παπανδρέου, ἀλλά καί σημερινοί ἐκπρόσωποί τους ἀπερίφραστα τό ὁμολόγησαν μέ ἐκτενῆ ἀπαντητικά κείμενά τους στίς σχετικές τοποθετήσεις μου, κείμενα πού δημοσιεύθηκαν καί στόν «Ὁρθόδοξον Τύπον». Ἐξ ἄλλου, πνευματικά μου παιδιά ὡς ὑποψήφιοι τοῦ κ. Παπαθεμελῆ, κατά τό παρελθόν, γνώρισαν ἐκ τῶν ἔσω τά πράγματα...

Εἶναι δικαίωμα τοῦ περιοδικοῦ, ἐπίσης, νά ἀπαξιῶνῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ**», παρ' ὅτι δέν τοὺς ξέρει οὔτε κατ' ὄψιν, παρ' ὅτι ἀγνοεῖ ὅτι στίς τάξεις της ἀνήκει διεθνῆς οἰκονομολόγος, καθηγητής Πανεπιστημίου τῆς Ἀμερικῆς, ἐπιστήμονες ὄλων τῶν εἰδικότητων καί κυρίως ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὄλοι, μέ Πνευματικό καί μέ πνευματική ζωή. Ἐκτός ἂν καί τό περιοδικό πιστεῦη, σάν κάποιον, ὑποτιθέμενον, πιστό, πού ρώτησε εἰρωνικά: «Τά Κατηχητόπουλα θά μᾶς κυβερνήσουν;»! Τελικά, πιστεύουμε ὅτι ἡ Πίστη μᾶς ἀποβλακώνει; Τότε ὡς ἐξακολουθήσουν νά μᾶς κυβερνοῦν οἱ Μασῶνοι, τά ἄνομα οἰκονομικά συμφέροντα καί τά ἀμοραλιστικά τηλεοπτικά καί ἐκδοτικά Συγκροτήματα!

Αὐτοί πού συμμετέχουν στήν «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ**» δέν ἔκλεισαν σέ κανένα τήν πόρτα. Ἀντιθέτως κάλεσαν καί καλοῦν συνεχῶς καί κάνουν ἀλλεπάλληλες ἐκκλήσεις σέ Πνευματικούς νά προτρέψουν πνευματικά τους παιδιά, ὥστε νά γιγαντώσῃ τό Κίνημα αὐτό, πού ἐπιδιώξῃ του εἶναι νά ξαναγίνη ἡ Πατρίδα μας τόπος ἅγιος καί ἔθνος ἅγιον, ὅπως ἦταν. **Δέν διστάζουν, μάλιστα, νά προσφέρουν καί τήν Προεδρία**, ἂν παρουσιασθῇ κάποιος μέ μεγαλύτερες ἰκανότητες καί ἡγετικά προσόντα, ἀρκεῖ νά ἐνστερνισθῇ πλήρως τήν θεωρητική βάση τῆς Παρατάξεως καί ἰδίως τό θεολογικό της ὑπόβαθρο, πού πρέπει πάσῃ θυσίᾳ νά μείνῃ ἀναλλοίωτο.

Γι' αὐτό δέν ἔχει δικαίωμα τό περιοδικό, πού φέρει τό ὄνομα

τῆς «Φωνῆς Τοῦ Λόγου», τοῦ ἁγίου Προδρόμου, νά χλευάζη τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, στήν ὁποία πιστεύουν μέ αὐταπάρνηση οἱ ἀπαρτίζοντες τήν «**ΚΟΙΝΩΝΙΑ**», λαμβάνοντας **προσωπικά δάνεια** –παρ’ ὅτι οἰκογενειάρχες– γιά νά μποροῦν νά ἀντιμετωπίσουν τίς δαπάνες πού ἀπαιτεῖ ἓνα τόσο δύσκολο ἔργο, ἐπειδή ἀκριβῶς θεωροῦν «**ἄρματα**» τους τό νά στηρίζονται στήν πεποίθηση τῆς Ἐκκλησίας ὅτι «**οὗτοι ἐν ἄρμασι καί οὗτοι ἐν ἵπποις, ἐμεῖς δέ ἐν Ὄνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν μεγαλυνθησόμεθα**»!

Τό ἐρώτημα εἶναι: Ποῦ βρίσκει, τελικά, τό περιοδικό τό κουράγιο νά κάνη καί κήρυγμα, ἐλεεινολογῶντας γιά τό ἀποτέλεσμα τῶν Εὐρωεκλογῶν, μετά τά τόσα εἰρωνικά πού ἔγραψε γιά χριστιανούς ἐπειδή τόλμησαν νά εἰσέλθουν σ’ ἓνα ἀδυσώπητο ἀγωνιστικό χῶρο, ἀποτρέποντας οὐσιαστικά μέ τίς εἰρωνίες του αὐτές τούς πιστούς νά τούς ψηφίσουν; Ποῦ βρῆκε τό «κουράγιο» νά γράφη στό τεῦχος του τοῦ Ἰουλίου: «**Τό φῶς πού ἡ Ἑλλάδα μέ τά τέκνα της θά μποροῦσε νά μεταλαμπαδεύσει στήν Εὐρώπη εἶναι τό Φῶς τοῦ Χριστοῦ, τό Φῶς τῆς πίστεως, τό Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλά τό φῶς αὐτό ὄχι μόνο δέν τό ἔχουν καί δέν τό θέλουν οἱ πλεῖστοι εὐρωπαῖοι βουλευτές μας, ἀλλά καί τό μισοῦν (Ἰωάν. γ’ 20). Φαντασθῆτε, λοιπόν, ἄν χωρίς φῶς, κι ἐπομένως χωρίς προσανατολισμό, πηγαίνουν οἱ «ὀρθόδοξοι» βουλευτές στίς Βρυξέλλες, τελικά πόσο σκοτάδι πνευματικό ἐπικρατεῖ ἐκεῖ! «Εἰ τό φῶς τό ἐν σοί σκότος ἐστί, τό σκότος πόσον; (Μαθ. στ’ 23)».**

Αὐθόρμητα μοῦ ἤρθε στό μυαλό μιὰ φράση τοῦ ἀλλοπρόσαλλου ἱπποκόμου τοῦ ἱππότη στό ἔργο τοῦ Μπέργκμαν «Ἑβδομη Σφραγίδα»: «**Ἐγώ εἶμαι πνευματικός ἄνθρωπος, δίνω συμβουλές!** Ἔτσι ἐξηγεῖται...^{*}

π. Β. Ε. Β.

^{*} Τό ἄρθρο αὐτό πρωτοδημοσιεύθηκε στήν ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Τύπος», στίς 7 Αὐγούστου 2009.

ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ

Εχουμε συνηθίσει νά βλέπουμε μέσα στους ιερούς Ναούς, ιδίως τῶν ἐπαρχιῶν, παιδάκια νά περπατᾶνε ἢ νά τρέχουν μέσα στήν Λειτουργία ἢ στίς Ἱακολουθίες καί μιά μαμά νά τά ἀκολουθεῖ περπατῶντας (ἢ τρέχοντας) ἀπό πίσω τους. Αὐτή ἡ εἰκόνα, ἔχει καταντήσει νά εἶναι τό πιό ἀπλό καί τό πιό φυσικό πράγμα! Δέν μᾶς κάνει ἐντύπωση, δέν τό θεωροῦμε ἀταξία. Τό θεωροῦμε κάτι ἐντελῶς φυσικό. Λέμε: «εἶναι παιδί καί θέλει νά κινεῖται».

Μιά ἀγαπημένη φράση τῶν γονέων καί γενικά ὄλων τῶν ἐνηλίκων, ὅταν βρίσκονται μπροστά σέ μιά ἀτακτη συμπεριφορά τῶν παιδιῶν, εἶναι «ἔ! δέν πειράζει, παιδιά εἶναι!» Μέ ἄλλα λόγια, ἔχουμε δώσει οἱ γονεῖς ἕναν ἄλλο ὀρισμό τῆς λέξης παιδιά καί τήν θεωροῦμε συνώνυμη τῆς «ἀσυδοσίας», τῆς ἀταξίας, τῆς ἀτιμωρησίας.

Λέμε συχνά οἱ γονεῖς: «ἔ! δέν μπορείς νά τό ἔχεις τό παιδάκι πάνω ἀπό λίγα λεπτά ἀκίνητο! Παιδί εἶναι, θά ξεφύγει!» καί τό ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς θεωρίας μας εἶναι τά παιδιά νά μήν κάθονται οὔτε λεπτό ἀκίνητα! Μά, ἐμεῖς οἱ γονεῖς δέν ἐνοχλούμαστε πού μᾶς ἀναγκάζουν τά παιδιά νά κινούμαστε κι ἐμεῖς διαρκῶς κατά τήν διάρκεια τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν;

Τό θέμα, ὅμως, δέν εἶναι τι θέλουν τά παιδιά νά κάνουν ἀλλά τί τοῦς λέμε ἐμεῖς ὅτι γίνεται ἐκεῖ πού τά πᾶμε. Ὅπως ἰσχύει στά περισσότερα θέματα στά ὁποῖα ἐμεῖς οἱ γονεῖς ἔχουμε δυσκολία μέ τά παιδιά, ἔτσι καί ἐδῶ, τό πρόβλημα δέν εἶναι ὅτι τά παιδιά δέν μποροῦν νά σταθοῦν ἀκίνητα γιά πολλή ὥρα, ἀλλά ὅτι ἐμεῖς οἱ γονεῖς δέν πιστεύουμε ὅτι μποροῦν νά σταθοῦν ἀκίνητα. Ἐμεῖς ἔχουμε ἐφεύρει τό δόγμα ὅτι τά παιδιά πρέπει νά κάνουν αὐτό πού θέλουν γιατί τάχα εἶναι μικρά καί δέν καταλαβαίνουν.

Τί αἰσθάνονται ἄραγε τά παιδιά μέσα στήν Ἐκκλησία; Πῶς βλέπουν τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία; Τήν βλέπουν σάν μιά ἀγγαρεία πού γίνεται μιά φορά τήν ἐβδομάδα, ὅπου πρέπει νά πᾶς κάπου, νά σταθεῖς μιά ὥρα ἀκίνητος, ἄν εἶσαι φρόνιμος νά κοινωνήσεις γιά νά «βάλεις τό χρυσό δοντάκι» καί μετά νά πάρεις «ψωμάκι» καί νά φύγεις; Ἐκεῖ περιορίζεται ἡ παιδεία τῶν παιδιῶν μας γιά τήν Ἐκκλησία καί τήν Θεία Λειτουργία;

Μήπως, τελικά, αὐτό πού περνᾶμε στά παιδιά γιά τό Θεό εἶναι μιά «δεισιδαιμονία»; Μήπως, ἀντί νά τά μάθουμε νά ἔχουν «φόβο Θεοῦ», τά μυοῦμε στήν τρομοκρατία καί στήν δουλοπρέπεια; Τά περισσότερα παιδιά περιγράφουν τήν σχέση τους μέ τόν Θεό σάν μιά ὑποχρέωση τοῦ ἀνθρώπου νά κάνει ὀρισμένα πράγματα πού τοῦ ἔχει ὀρίσει ὁ Θεός, ἀλλιῶς θά τιμωρηθεῖ. Αὐτή τή σχέση προσπαθοῦμε νά χτίσουν καί μέ μᾶς; Σχέση ὑπακοῆς ἀπό

ύποχρέωση, ἀλλιῶς τιμωρία;

Δέν εἴμαστε σέ θέση νά ἐξηγήσουμε στά παιδιά γιατί κάνουμε τό καθετί; Μήπως οὔτε ἐμεῖς ξέρουμε κατά βάθος τί γυρεύουμε στήν Ἐκκλησία;

Ὅταν θέτουμε κανόνες στό σπίτι καί δίνουμε ὁδηγίες στά παιδιά γιά τό πῶς θά πρέπει νά συμπεριφέρονται γιά νά εἶναι ἀσφαλῆ, τούς ἐξηγοῦμε ὅτι ἂν κάνουν κάτι ἀπό αὐτά πού τούς ἀπαγορεύουμε θά πάθουν κακό. Δέν λέμε: «ἂν ἀγγίξεις τήν κουζίνα θά σέ τιμωρήσω» ἀλλά λέμε: «ἂν ἀγγίξεις τήν κουζίνα θά καεῖς». Ἔτσι κι ὅταν μιλάμε στά παιδιά γιά τό Θεό, τούς εἶναι πιό εὔκολο νά καταλάβουν ἂν τούς ποῦμε ὅτι ὁ Θεός μᾶς δίνει ὁδηγίες ἐπειδή εἶναι Πατέρας ὅλων μας, μᾶς γνωρίζει καί ξέρεي τί εἶναι καλό γιά μᾶς, ἀπό τό νά τούς ποῦμε «θά πηγαίνουμε στήν ἐκκλησία γιατί ἔτσι λέει ὁ Θεός». Ὅταν ὑπάρχει ἡ ἐξήγηση καί ἡ τεκμηρίωση τοῦ γιατί κάνουμε κάθε πρᾶγμα, τότε τά παιδιά μαθαίνουν καί ἀκολουθοῦν τό καλό. Πρωτίστως βέβαια, αἰσθάνονται τό πῶς νιώθουμε ἐμεῖς τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία καί ὕστερα ἐπηρεάζονται ἀπό τά λόγια πού τούς λέμε. Γιατί ἂν ἡ δική μας ἡ καρδιά ἀπέχει ἀπό αὐτά πού τούς λέμε μέ λόγια, δέν ὑπάρχει περίπτωση νά τά πιστέψουν, ὅσο πειστικά καί νά εἶναι.

Κύριο μέλημά μας, λοιπόν, νομίζω δέν θά ἔπρεπε νά εἶναι νά μάθουμε νά λέμε ὠραῖα λόγια στά παιδιά ἀλλά νά νιώθουμε ὠραῖα πράγματα ὥστε νά μπορέσουμε νά τούς τά περιγράψουμε. Δέν μποροῦμε νά τά πείσουμε, γιά παράδειγμα, νά φᾶνε ἕνα φαγητό ἢ ἕνα γλυκό, ὅταν δέν ἀρέσει καί σέ μᾶς. Ὅσο ὁμορφα καί νά τό περιγράψουμε, ἡ δική μας ἐσωτερική ἀποστροφή πρὸς αὐτό, περνάει στήν περιγραφή μας καί δέν τήν κάνει πειστική.

Ἔχει πολύ μεγάλη σημασία νά μάθουν σωστά τά παιδιά τό Ποιός εἶναι ὁ Θεός καί ἡ Ἐκκλησία. Γιατί ὅταν νιώσουν σωστά τήν εὐσέβεια, δύσκολα θά ἀπορρίψουν τήν Ἐκκλησία μεγαλώνοντας. Δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σέ κάποια στιγμή τῆς ζωῆς του αἰσθάνθηκε σωστά τόν Θεό μέσα του καί μετά Τόν ἀπέρριψε. Μπορεῖ νά μήν καταφέρει νά τηρεῖ πάντα τίς Ὁδηγίες Του, ἀλλά δέν νομίζω ὅτι θά Τόν ἀπορρίψει. Κάποια στιγμή, θά ἀνατρέξει σ' αὐτήν τήν ἐμπειρία. Τό θέμα εἶναι ὅτι δέν εἴμαστε σέ θέση ἐμεῖς οἱ γονεῖς νά δώσουμε τήν εὐκαιρία στά παιδιά μας νά νιώσουν στήν ψυχή τους τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτό ὅμως δέν ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία; Γιά νά μᾶς διδάσκει καί νά μᾶς ὁδηγεῖ στήν Ἀλήθεια.

Γιατί ἔχουμε δυσκολία, νά τά ἐμπιστευθοῦμε στήν Ἐκκλησία ἐνῶ διαπιστώνουμε τήν ἀνικανότητά μας νά τά βοηθήσουμε νά γνωρίσουν σωστά τό Θεό;

Θά ἔπρεπε νά χαιρόμαστε πού ὑπάρχει ὁ ἰδανικός τόπος γιά νά μαθητεύσουν τά παιδιά μας!

Αὐτό εἶναι καί τό ἔργο τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, τά ὁποῖα θά ἔπρεπε στήν ἐποχή μας νά ἦσαν ἀσφυκτικά γεμᾶτα! Ἦσαν γεμᾶτα πρὶν χρόνια,

τότε πού οί οικογένειες ἦσαν καλύτερες, καί προστάτευαν ὡς ἓνα βαθμό τά παιδιά, ἐνῶ σήμερα πού ἔχουν διαλυθεῖ τά πάντα καί ἡ οἰκογένεια καί τό σχολεῖο καί αὐτή ἀκόμα ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν ἀνθρώπων, λέμε ὅτι τά Κατηχητικά «περνοῦν κρίση»!

Ἐπάρχουν καί σήμερα τρόποι νά θωρακίσουμε τά παιδιά. Ἐπάρχουν τρόποι νά μεγαλώσουν ὑγιεῖς ἄνθρωποι μέ τίς σημερινές συνθηκές. Τό ἐρώτημα εἶναι ἂν συνειδητοποιοῦμε ἐμεῖς οἱ γονεῖς ὅτι πρέπει μέ κάθε τρόπο νά προστατεύσουμε τά παιδιά μας. Καί εἶναι σαφές ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νά ἐπιτευχθεῖ αὐτό ἔξω ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Ἄς εἶναι ἡ νέα σχολική χρονιά ἀφορμή νά προβληματιστοῦμε σοβαρά γιά τό μέλλον τῶν παιδιῶν μας καί νά εὐχηθοῦμε νά ριζώσει στήν ψυχή τους ἡ ὑγιής σχέση τους μέ τό Θεό, γιατί αὐτά εἶναι ἡ μόνη ἐλπίδα νά βγεῖ ἡ κοινωνία μας ἀπό τήν ὑφεση στήν ὁποία βυθίζεται μέρα μέ τήν μέρα καί νά ξαναβροῦμε οἱ ἄνθρωποι τήν χαμένη μας ὑπόσταση, τήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ἀληθινή ζωή.

Μαρίνα Διαμαντῆ

ΕΚΟΙΜΗΘΗ Η ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΑ ΑΜΑΛΙΑ ΦΙΛΙΑ

Στίς 25 Αὐγούστου 2009 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἡ πρεσβυτέρα Ἀμαλία Φίλια, τό γένος Μασσίνα μετά ἀπό μακρά ἀσθένεια, τήν ὁποία ὑπέμεινε μέ μεγάλη καρτερία καί χριστιανικό σθένος. Δίπλα της, ὁ σύζυγός της π. Νικόλαος Φίλιας ἦταν ὁ φύλακας ἄγγελος καί συμπαραστάτης της, ἰδίως κατά τό τελευταῖο κρίσιμο δίμηνο.

Ἡ πρεσβυτέρα Ἀμαλία Φίλια διακρίθηκε ὡς πρεσβυτέρα, μητέρα, καί ἐκπαιδευτικός καί ἄφησε μνήμη ἀνθρώπου πού εἶναι προσπλωμένος στόν Χριστό, στήν Ἐκκλησία Του καί στόν συνάνθρωπο. Ἐπῆρξε ἀπό τούς πρώτους, πού, στό πλευρό τοῦ Γάλλου ἀνθρωπιστή Ραούλ Φολερῶ, συμπαραστάθηκε σιούς χανσενικούς (λεπρούς), τούς ὁποίους δέν ἔπαυσε νά ἐπισκέπεται οὔτε κατά τήν περίοδο τῆς πολυετοῦς ἀσθενείας της. Κάθε Τρίτη, χειμῶνα–καλοκαίρι, βρισκόταν δίπλα τους, μιά φορά δέ τό μήνα, συνώδευε τόν π. Νικόλαο στίς ἐπισκέψεις ἀγάπης σέ διάφορα ἰδρύματα.

Ἡ ἐνορία μας συμπάσχει μέ τήν οἰκογένεια τοῦ π. Νικολάου καί δέεται πρὸς τόν φιλόνητο Κύριο καί Θεό μας, ὅπως ἀναπαύση τήν ψυχὴ της «ἐν χώρα ζώντων καί σκηναῖς δικαίων».

Τό Τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τῆς πρεσβυτέρας Ἀμαλίας θά τελεσθῆ στόν Ναό μας τό **Σάββατο 3 Ὀκτωβρίου 2009**.

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΨΑΛΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΣΑΒΒΑ ΖΕΡΒΑ

Στίς 13 Ίουνίου 2009 ἔγινε στόν Ναό μας ἡ εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ Ἱεροψάλτου μας κ. Σάββα Ζέρβα ἀπό τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Ὑδρας, Σπετσῶν καί Αἰγίνης κ. Ἐφραίμ.

Τό ἀπόγευμα τῆς προηγουμένης ἡμέρας, κατά τόν Ἑσπερινό, ἔγινε ἡ ἀκο-λουθία τῆς ρασοφορίας καί τῆς Κουρᾶς, δεδομένου ὅτι ἀκολούθησε τήν ὁδό τῆς ἀγαμίας. Δέν δόθηκαν οἱ μοναχικές διαβεβαιώσεις, ἀφοῦ ὁ νέος κληρικός δέν θά ἐγκαταβιώσῃ σέ Μοναστήρι καί, συνεπῶς, οἱ διαβεβαιώσεις δέν θά ἐπραγματοποιοῦντο, ἀφοῦ μέ αὐτές ὀρκίζεται ὁ διαβεβαιῶνων ὅτι θά ἐγκαταβιώσῃ στό Μοναστήρι ἕως ἐσχάτης του ἀναπνοῆς. Ὁ Μακαριστός καί ἀκριβῆς τῆς πίστεως τηρητής, π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ἔχει σέ βιβλίο του διά μακρῶν ἀναπτύξει, θεολογικά καί λογικά, τήν διαφορὰ πού ὑπάρχει μεταξύ τοῦ μοναχοῦ κληρικοῦ καί τοῦ ἀγάμου κληρικοῦ.

Ὁ χειροτονηθεῖς π. Σάββας εἶναι πνευματικό γέννημα καί θρέμμα τῆς ἐνορίας μας – ἂν καί διαμένει σέ ἄλλη περιοχὴ – σπούδασε τήν θεολογική ἐπιστήμην καί τή Βυζαντινὴ μουσική καί διετέλεσε καθηγητής Ἀγγλικῶν.

Διακόνησε στή Κατηχητικά σχολεία τῆς ἐνορίας μας, συμμετεῖχε στήν ἐτοιμασία ἐνοριακῶν πνευματικῶν ἐκδηλώσεων καί, κατά τόν τελευταῖο χρόνο, διακόνησε καί στή ἀριστερό ἀναλόγιο τοῦ Ναοῦ μας.

Τοῦ εὐχόμεθα ὀλόψυχα νά «πληροφορήσῃ τήν διακονίαν του» καί, «ὡς ἐλαία κατάκαρπος» νά διακονῇ τόν λαό τοῦ Θεοῦ καί νά πλουτίσῃ τήν Ἐκκλησία μας μέ τίς δικές του ἀρετές ἀλλά καί τῶν ἀνθρώπων πού θά τόν

ἐμπιστευθοῦν καί θά τόν ἀκολουθήσουν.

Παραθέτουμε κατωτέρω τήν χειροτονιήρια ὁμιλία τοῦ π. Σάββα, γιά νά γίνουν καί οἱ ἀναγνώστες μας μέτοχοι τῶν σκέψεων καί τῶν αἰσθημάτων του, ὥστε νά προσεύχονται νά τελεσφορήσῃ ὁ πνευματικός του ἀγῶνας.

« **Σ**εβασμιώτατε, σεβαστοί πατέρες, ἀδελφοί διάκονοι, ἀγαπητοί ἀδελφοί, ἐντός ὀλίγου ἡ χάρις τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος θά ἐκχυθεῖ πλουσίως ἐπί κεφαλὴν καί καρδίαν παμμίαιρον καί μεμολυσμένην. Μέγα τό μυστήριον καί ὑπερφυές! Δειλιῶ καί τρέμω ἐνώπιον του. Μόνη παρηγοριά μου τά λόγια τοῦ Ἰησοῦ: «Μή ταρασέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδέ δειλιάτω, πιστεύετε εἰς τόν Θεόν καί εἰς ἐμέ πιστεύετε».

Μόνο ἡ πίστις δύναται νά μέ συγκρατήσῃ καί νά μέ συγκροτήσῃ αὐτή τήν ὀριακή προσωπική μου στιγμή ὥστε νά μπορέσω νά τήν βιώσω καί νά σᾶς κάνω κοινωνούς τῶν σκέψεων καί τῶν συναισθημάτων πού μέ ὀδήγησαν ἕως ἐδῶ.

Τό διάστημα πρό τῆς λήψεως τῆς ἀποφάσεως μου ὑπῆρξε ἐκτενές, ἀγωνιώδες, βασανιστικό. Δύο ἀντικρουόμενες δυνάμεις ὀρθώνονταν μέσα μου, ὁ γλυκασμός τῆς ὠραιότητος τοῦ Χριστοῦ καί ὁ κόσμος, πού φαντάζει τόσο θελκτικός καί ἐλκυστικός ὥστε μέ δυσκολία νά μπορεῖ κανεὶς νά τοῦ ἀντισταθεῖ. Πολλάκις ἔνωσα ν' ἀπευθύνεται σέ μένα ὁ φιλόανθρωπος Κύριος διά τοῦ λόγου πού εἶπε στούς μαθητές Του «Μή καί σύ θέλεις ὑπάγειν;» Ἀμέσως, ὅμως, μιά ὑγιής δύναμις μέ ἐπανάφερε λέγουσα «Κύριε πρός τίνα ἀπελεύσομαι; ρήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις».

Αὐτή ἡ ἐσωτερική ἀντίφαση καθώς καί οἱ σκέψεις γιά τήν ἱερωσύνη πού ἄρχισαν

νά εκδηλώνονται στό τέλος τῆς ἐφηβικῆς μου ἡλικίας εἶχαν κατακλύσει τήν ψυχή μου, ὀδηγώντας τήν σ' ἕνα ἀδιέξοδο. Ἐνα ἀδιέξοδο πού μόνο ὁ Θεός μποροῦσε νά δώσει τή λύση. Περίμενα τήν ἀπάντηση Του, ἤξερα ὅτι θά ἀπαντήσει μέ τόν τρόπο πού μόνο Αὐτός γνωρίζει, μυστικά μέσα στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Καί ἡ ἀπάντησις ἦλθε! Ἐνα συνταρακτικό γεγονός κατά τή διάρκεια τῆς μεγάλης ἐβδομάδος μέ ὀδήγησε στήν μεγάλη ἀπόφαση. Στήν πλήρη συνειδητοποίηση τοῦ λογοῦ τῆς ὑπάρξεώς μας, στό ὅτι τίποτε ἄλλο δέν εἶναι σημαντικότερο ἀπό τήν διαρκή ἐπίγνωση τοῦ Θεοῦ. Οὐδέποτε ἄλλοτε ἤχησαν μέσα μου τόσο καταλυτικά τά λόγια τοῦ Χριστοῦ πρὸς τόν Θεό Πατέρα Του: «αὕτη δέ ἐστὶ ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὄν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν». Μιά ἐπίγνωση πού ξεκινᾶ ἀπό τήν παροῦσα ζωή, μεταμορφώνει, χαριτώνει, χαροποιεῖ τόν ἄνθρωπο καί γίνεται ἀκόμη ἐντονότερη στήν αἰώνια καί ἀληθινή ζωή μας.

Τήν ἱερωσύνη πάντοτε τήν θεωροῦσα ὡς τή μέγιστη δωρεά τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους προκειμένου νά καταλλαγοῦν μαζί Του καί νά ἐπιτύχουν αὐτή τήν ἐπίγνωση. Ὁ δέ φορέας τῆς πίστευα καί πιστεύω ὅτι ἐπιτελεῖ ἔργο οὐράνιο, ὑπέρτερο κάθε ἄλλου ἔργου ἢ λειτουργήματος πού δύναται νά ὑπάρξει ἐπί γῆς. Ἡ ἐνασχόλησίς του μέ τά Θεῖα καθῶς καί ὅτι διά τοῦ χοϊκοῦ σώματος του ἐνεργεῖ ἡ θεία χάρις, τοῦ δίνει τήν δυνατότητα, ἐάν βέβαια τό θελήσει καί ὁ ἴδιος, τῆς ἐπίγνωσης τοῦ Θεοῦ διά τῆς προσφορᾶς στόν ἄνθρωπο. Πιό συγκεκριμένα ἡ διακονία ὁ πρῶτος βαθμός τῆς ἱερωσύνης αἰσθάνομαι ὅτι συνδέεται ἄμεσα μέ τήν πρόταση ζωῆς πού μᾶς κάνει ὁ Χριστός. Ὁλη Του ἡ ἐπίγεια δράση ὑπῆρξε μιά διαρκῆς διακονία. Μιά διαρκῆς κένωση τοῦ Θεοῦ μεγαλείου χάριν τῆς προσέγγισης καί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Μιά διακονία πού ἀπελευθερώνει καί ἀνυψώνει ὅποιον τήν ἀσκήσει. «Ὁ πρῶτος οὖν ὑμῶν, ἔστω πάντων διάκονος, ὁ δέ ἄρχων ὡς ὁ ἀρχόμενος, ὁ προκριθείς δέ ὡς ὁ ἔσχατος». Αὐτά ἀκούγονται ἀπό τό στόμα Αὐτοῦ πού ἦλθε «τῷ πτωχεύσαντι Ἀδάμ διακονῆσαι». Ἡ διακονία, ὅμως, πού μᾶς καλεῖ ὁ Κύριος ἔρχεται σ' ἀντίθεση μέ τήν καταφθαρεῖσα φύση μας, μέ τήν ἔμφυτη τάση μας νά μᾶς διακονοῦν καί βεβαίως μέ τήν ὑπέρμετρη καί καταστροφική ἐγωπάθειά μας. Γι' αὐτό νίπτει τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν Του καί μιλάει συνεχῶς γιά τήν ἀξία τῆς διακονίας καί τῆς ταπεινώσεως, διότι εἶναι ὁ μόνος τρόπος καί δρόμος πού ἐξασφαλίζει ψυχική ἡρεμία στόν ἄνθρωπο, τή χαρά τῆς προσφορᾶς καί τό μέγιστο δῶρο τῆς ἐξόδου ἀπό τόν ἑαυτό του στήν μυστική ἀναζήτηση τοῦ Χριστοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ συνανθρώπου.

Ἀναλογιζόμενος τά παραπάνω συνειδητοποιῶ πόσο εὐκολο εἶναι νά τά διατυπώνει κανεῖς, ἀλλά πόσο κοπιώδες νά τά πράττει, καθῶς καί τήν προσωπική μου ἀπόσταση ἀπό ὅλα αὐτά. Τό μόνο πού μέ ἀναπαύει εἶναι τό ὅτι προσπαθῶ πρὸς αὐτήν τήν κατεύθυνση, τό ὅτι εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Κύριος θά ἐνδυναμώσει, οἱ προσευχές ὄλων σας καί τέλος ἡ ἀγάπη ὄλων σας.

Θεωρῶ τόν ἑαυτό μου ἰδιαίτερα εὐλογημένο διότι μέχρι τώρα ἔχω λάβει πολλή ἀγάπη ἀπό συγγενεῖς, φίλους, διδασκάλους, πνευματικούς πατέρες καί ἀδελφούς. Νιώθω ἔντονη τήν ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού τόν ὀδήγησε στήν θυσία Του γιά μένα. Νιώθω ἔντονη τήν ἀγάπη Του καί τήν εὐλογία Του πού μέ ἔφερε στήν ὑπαρξη

καί ἀνέθεσε τήν ἀνατροφή μου σέ μία οἰκογένεια πού μου ἔδωσε καί μου δίνει πολλή ἀγάπη. Σ' ἕναν πρᾶο πατέρα πού ἀφιέρωσε τή ζωή του στήν οἰκογένεια του, πού δέ μου στέρησε τίποτα, πού οὐδέποτε μέ πίεσε ἢ μ' ἐμπόδισε ὅσον ἀφορᾷ τίς ἐπιλογές μου, καί σέ μία μητέρα πού τήν χρησιμοποίησε ὡς χειραγωγό μου κοντά Του. Μία μητέρα πού θυσιάστηκε γιά μᾶς, δίνοντας μας ἀγάπη ἀνιδιοτελῆ καί ἀστείρευτη, πού πάντα βρισκόταν στό πλευρό μας σ' ὅ,τι καί ἄν κάναμε, φροντίζοντας νά μήν πληγωθοῦμε! Τόν εὐγνωμονῶ πού μου ἔδωσε μία ἀδελφή, μέ τήν ὁποία ἔχουμε περάσει ὠραῖες καί ξέγνοιαστες στιγμές, ἔχουμε συμπαρασταθεῖ ὁ ἕνας στόν ἄλλο καί πού γνωρίζω ὅτι μέ ἀγαπᾷ πολύ. Τούς εὐχαριστῶ γιά ὅσα μου ἔχουν προσφέρει καί τούς λέγω ὅτι δέν θά πάψω ποτέ νά προσεύχομαι γι' αὐτούς καί νά τούς ἀνταποδίδω τήν ἀγάπη τους. Νιώθω ἔντονη τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πού, πρίν ἀκόμα ἀρχίσω ν' αὐτοσυνειδητοποιοῦμαι, μέ ὁδήγησε στά χέρια ἑνός ἀνθρώπου πού μέ βοήθησε διακριτικά νά ἐνσκήψω στά σκοτεινά βᾶθη τῆς ψυχῆς μου, ἀνιχνεύοντας τό ἀμαυρωθέν ἀρχέγονον κάλλος, τήν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσα καί χαμένη ὠραιότητα μου. Ἐνός ἀνθρώπου στόν ὁποῖο ὀφείλω τό ὅτι βρίσκομαι τώρα σ' αὐτή τή θέση. Ἡ λέξη εὐχαριστῶ δέν μπορεῖ ν' ἀνταποδώσει ὅλα ὅσα ἔχω λάβει ἀπό τόν πνευματικό μου, πατέρα Βασίλειο Βολουδάκη, ὡστόσο τήν ἐκφέρω παρακαλῶντας τόν Κύριο νά τοῦ δίνει ὑγεία καί δύναμη νά εὐεργετῇ ὅσο τό δυνατόν περισσότερους ἀνθρώπους τόσο ἔντονα ὅσο εὐεργέτησε ἐμένα.

Θεωρῶ ὅτι ἔχω ἰδιαίτερος εὐλογηθεῖ ἀπ' τόν Κύριο διότι μέ ἀξίωσε νά μαθητεύσω κοντά σέ διδάσκαλους, τῶν ὁποίων ἡ παιδεία καί ἡ κατάρτιση ἦταν τόσο ἐμβριθῆς ὥστε νά μέ μορφώσουν καί νά μ' ἐφοδιάσουν ὄχι μόνο μέ γνώση ἀλλά κυρίως μέ δίψα γι' αὐτήν. Τούς εὐχαριστῶ ὅλους, τόσο αὐτούς τῶν μαθητικῶν ὅσο καί τῶν φοιτητικῶν μου χρόνων. Ἐκ μέσης καρδίας εὐχαριστῶ τόν ἄνθρωπο πού μέ ὁδήγησε στά νάματα τῆς ἱερᾶς τέχνης τοῦ Δαμασκηνοῦ, ἐμφυσῶντας μου τόν πόθο γιά τήν ἐπίτευξη τῆς ἀρμονίας κατά τή Θεία Λατρεία. Τόν πρωτοψάλτη τοῦ ἱεροῦ τούτου Ναοῦ κ. Παναγιώτη Μαρούλη, πού μαζί μέ τήν σύζυγο του μέ τιμοῦν μέ τήν ἀγάπη καί τό ἐνδιαφέρον τους. Εὐγνωμονῶ τόν δάσκαλο μου κ. Ὀνούφριο Σῶχο γιά τήν ἀνεκτίμητη μουσική ἐμπειρία, μέ τήν ὁποία μ' ἐφοδίασε!

Ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ὁμως εἶναι ἀνεξάντλητη! Ἔτσι μέ ἀξίωσε καί ἑνός ἄλλου δώρου, ἑνός δώρου πού τό ἀψευδές στόμα του τό συνέδεσε ἄρρηκτα μέ τήν ἀγάπη. Αὐτοῦ τῆς φιλίας. «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Μοῦ δώρησε, λοιπόν, ἀρκετούς φίλους, κληρικούς καί λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι πολλές φορές ἔχουν θυσιαστεῖ γιά μένα ἀφήνοντας τίς ἀσχολίες τους καί συμπαραστεκόμενοι στήν μετριότητα μου, ὅταν ἀντιμετώπιζε πάσης φύσεως προβλήματα. Τά ὀνόματα τους εἶναι παρά πολλά γιά νά τά ἀναφέρω, ἐξ' ἄλλου ὅσα τούς ὀφείλω δέν μποροῦν ν' ἀνταποδωθοῦν μέ μία ἀπλῆ ἀναφορά. Τούς εὐχαριστῶ ὁλόψυχα πού στέκονται τώρα δίπλα μου καί εὐχομαι ὁ Θεός νά μου δώσει δύναμη νά τούς ὑποστηρίξω, ὅποτε τό χρειαστοῦν.

Θερμές εὐχαριστίες ὀφείλω στόν γενικό ἀρχιερατικό ἐπίτροπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὑδρας, Σπετσῶν, Αἰγίνης, Ἑρμιονίδος καί Τροιζηνίας, πατέρα Ἀ-

κίνδυνο Δαρδανό, γιά τό ενδιαφέρον του τήν ἀγάπη του καθώς καί γιά τήν βοήθειά του στά διαδικαστικά πρό τῆς χειροτονίας. Ἐκ βαθέων εὐχαριστῶ γιά τήν ὑποστήριξη, τήν συμπόρευση, τήν βοήθεια, τίς ἐκτενεῖς προσευχές καί τήν χρισταδελφική ἀγάπη τόν γενικό ἀρχιερατικό ἐπόπτη Αἰγίνης, π. Ἀμφιλόχιο Γελαδάκη, καί τήν οἰκογένεια του. Εὐγνωμονῶ τούς πατέρες αὐτοῦ τοῦ Ναοῦ καί τούς ἐπιτρόπους, τούς ὁποίους γνωρίζω ἐπί πολλά ἔτη, γιά τήν συμπαράσταση τους καί τήν πατρική τους μέριμνα δι' ἐμέ. Ἰδιαιτέρως δέ τόν γέροντα συνταξιούχο ἱερέα, πού ἔδωσε καί δίνει ὅλο του τό εἶναι στήν διακονία τῆς Ἐκκλησίας καί δὴ τοῦ πάσχοντος ἀνθρώπου, πατέρα Νικόλαο Φίλια. Εὐχαριστῶ θερμά τούς σεβαστούς πατέρες καί τούς ἱερολογιωτάτους διακόνους πού μέ τιμοῦν μέ τήν παρουσία τους, τούς φίλους ἱεροψάλτες πού κοσμοῦν τά ἱερά ἀναλόγια, καί ὅλους ἐσᾶς πού τόσο καιρό μέ στηρίξατε μέ τίς προσευχές σας καί πού βρίσκεστε δίπλα μου τούτη τήν ὥρα.

Τέλος, δοξολογῶ τόν Θεό πού πρὶν ἀπό ἀρκετά χρόνια γνώρισα ἐσᾶς Σεβασμιώτατε. Ἕναν ἄνθρωπο πού μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ ἀπλότης, τό εὐπροσήγορο καί προσηνές τοῦ χαρακτῆρος του, καθώς καί τό πολύ ενδιαφέρον του γιά τά στελέχη του. Τότε ἤμουν ὀμαδάρχης στίς ἐκκλησιαστικές κατασκηνώσεις καί θυμᾶμαι τό πόσες φορές τηλεφωνούσατε γιά νά ρωτήσετε ἂν λείπει κάτι, καθώς ἐπίσης, καί πόσο συχνά μᾶς ἐπισκεπτόσασταν ἀφουγκραζόμενος τίς δυσκολίες μας, προσπαθώντας νά δώσετε λύσεις. Θυμᾶμαι ἕναν ἄνθρωπο πού δέν εἶχε καί δέν ἔχει τίποτα τό πομπῶδες καί ἀπόμακρο, πού μέ ἀγκάλιασε ἀπό τήν πρώτη στιγμή, διακρίνοντας τήν ἱερατική μου κλίση καί δοθείσης εὐκαιρίας, τήν καλλιέργησε. Σᾶς εὐχαριστῶ γιά τίς συμβουλές πού μοῦ ἔχετε δώσει στίς κατά καιρούς κατ' ἰδίαν συζητήσεις μας, καθώς καί γιά τήν ἐμπιστοσύνη πού δείξατε ἐξ ἀρχῆς στό πρόσωπο μου.

Ἡ ὥρα, ὅμως, ἔφτασε, αἶρω τούς ὀφθαλμούς μου στόν οὐρανό καί ἐκλιπαρῶ τόν Κύριο νά μέ ἐνδυναμώσει, νά μή μέ ἀποδοκιμάσει ἐκ παιδῶν Του καί νά μέ ἐλεήσει! Ἐπικαλοῦμαι τήν μεσιτεία τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ ὁποία οὐδέποτε μ' ἔχει ἐγκαταλείψει, τίς πρεσβεῖες τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, τοῦ μύστου τῆς ταπεινώσεως, πού ἔχει σφραγίσει τήν ζωή μου μέ τίς συνεχεῖς καί ἄμεσες παρεμβάσεις του καί πού στήν ἡγιασμένην ὑπ' αὐτόν νῆσον καλοῦμαι νά διακονήσω, τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ὁποίου ἡ διαρκής παρουσία μέ συνεκράτησε στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου, μεγάλου καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου, τοῦ ὁποίου τό ὄνομα ἀναξίως φέρω, καθώς καί πάντων τῶν ἁγίων!

Ἰδού, Σεβασμιώτατε σᾶς βλέπω ἰστάμενον ἐνώπιον τῶν θυρῶν τοῦ νοητοῦ παραδείσου καί ἔντρομος ἀνακράζω: «τόν νυμφῶνα σου βλέπω Σωτήρ μου κεκοσμημένον καί ἔνδυμα οὐκ ἔχω ἵνα εἰσέλθω ἐν αὐτῷ, λάμπρυνόν μου τήν στολήν τῆς ψυχῆς φωτοδότα καί σῶσον με» >>

**ΝΑ ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΤΗΣ
ΚΥΡΙΑΚΗΣ 4 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2009
ΟΙ ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΑΣ, ΠΟΥ ΧΡΕΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΙΜΑ, ΣΥΝΕΧΩΣ
ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΖΟΝΤΑΙ. ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΛΘΟΥΜΕ ΣΤΗΝ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ**

ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΟΜΙΛΙΩΝ-ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ
μέ θέμα τίς «**ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ**» τοῦ Ἁγ. Αὐγουστίνου
καί Ὁμιλητή τόν π. Βασίλειον Βολουδάκη

Οἱ ὁμιλίες-συζητήσεις μέ ὁδηγό τό ἀνωτέρω βιβλίον τοῦ ἁγίου Αὐγουστίνου, ὅπως ἤδη ἔχουμε γράφει, ἔχουν ἀρχίσει ἐδῶ καί ἀρκετούς μῆνες. Ἐμεῖς θά παραθέσουμε στό σημείωμά μας αὐτό τό ἀπόσταγμα τῆς ἀναλύσεως τοῦ π. Βασιλείου στή γενική θεματική ἐνότητα «**ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ**» τοῦ τέταρτου βιβλίου.

«ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΝΗΣ».

Ὁ ἅγιος Αὐγουστίνος ὀνομάζει «χρόνια τῆς πλάνης» τά ἐννέα ἔτη, πού ἀκολούθησαν μετά τό προφητικό ὄνειρο πού εἶδε ἡ μητέρα του, ἡ ἁγία Μόνικα, καί τά τοποθετεῖ χρονικά μεταξύ τῶν δεκαεννέα καί τῶν εἴκοσι ὀκτώ χρόνων τῆς ἡλικίας του.

Τά χρόνια αὐτά τά ζοῦσαν αὐτός καί οἱ ὅμοιοί του, σύμφωνα μέ τά γραφόμενά του, ὡς «πονηροί καί γόητες, πλανῶντες καί πλανώμενοι». Μέ ἀφορμή αὐτή τῆ διατύπωση τοῦ ἁγίου διαπιστώνουμε πόσοι νέοι πράγματι εἶναι ἔτσι, ἐνῶ, ἂν κατηχηθοῦν, ἀκούσουν καί μάθουν τήν ἀλήθεια, τότε πολλοί ἀπ' αὐτούς θά εἰποῦν: «αὐτή τήν ἀλήθεια ζητάγαμε ἐμεῖς μέ λανθασμένο, ὅμως, τρόπο, σπάζοντας, δηλαδή, βιτρίνες καί σπάζοντας καί καίγοντας αὐτοκίνητα. Ἐπειδή βρῖσκαμε τήν ψευτιά παντοῦ, γι' αὐτό θέλαμε νά γκρεμίσουμε αὐτόν τόν κόσμον, τόν ψεύτικο. Θέλαμε τή γνησιότητα, τήν ἀλήθεια». Τήν ἀπόγνωση αὐτῶν τῶν παιδιῶν ποιός θά τήν ἀκούσει ἄραγε καί ποιός θά δώσει ἀπάντηση στά ἐρωτήματά τους; Τώρα, δυστυχῶς, καί νά πᾶμε κοντά τους, πολύ δύσκολα θά μᾶς δεχτοῦν γιατί ἔχουνε ἀγριέψει παρά πολύ. Στήν πραγματικότητα, ἕνας ἐμφύλιος πόλεμος εἶναι ὀλοφάνερος στήν κοινωνία καί δέν τό ἔχουμε ἀντιληφθεῖ.

Ἄννα Μανωλάκη
Δικηγόρος

ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

* **ΑΓΡΥΠΝΙΑ** θα τελεσθῆ σὸ παρεκκλήσιό μας τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου τὸ Σάββατο **19 Σεπτεμβρίου** σὲς **9⁰⁰** τὸ βράδυ ἕως τὲς **1¹⁵** τὸ πρωῖ, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῶν ἁγίων **Εὐσταθίου καὶ Θεοπίστης**.

Η ΕΝΟΡΙΑ ΩΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΤΗΧΗΣΕΩΣ

Ομιλίες μὲ σκοπὸ νὰ βοηθηθοῦμε σὴν πνευματικὴ μας ζωὴ γίνονται σὴν ἑνορία μας:

* Κάθε **ΚΥΡΙΑΚΗ** πρωῖ, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, ἀπὸ τὲς **11³⁰** ἕως τὲς **1³⁰** τὸ μεσημέρι, σὴν Πνευματικὴ μας Ἑστία (ὁδὸς Μαυρομικάλῃ 96), μὲ γενικὸ θέμα **«Τὸ βιβλίο “Ἐξομολογήσεις” τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, διάγνωση καὶ θεραπεία τῶν προβλημάτων τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς»**.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀναπτύξεως τοῦ θέματος γίνεται διάλογος μὲ τοὺς ἀκροατές.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ὁμιλίας παρατίθεται δωρεάν ἓνα μικρὸ πρόγευμα

πρὸς ἀναψυχὴν τῶν προσερχομένων εὐθὺς μετὰ τῆ Θ. Λειτουργία.

* Τὰ **ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ** τῆς **ΤΡΙΤΗΣ**, ὁλοκληρώθηκαν σὲς 26 Μαΐου. Τὰ θεολογικὰ μαθήματα θὰ ἐπαναρχίσουν σὲς **6 Ὀκτωβρίου 2009**.

* **Ἡ ΣΧΟΛΗ ΣΥΖΥΓΩΝ & ΓΟΝΕΩΝ** περάτωσε καὶ αὐτὴ τὸν κύκλο τῶν σεμιναρίων σὲς 26 Μαΐου καὶ θὰ ἐπαναλειτουργήσῃ σὲς **3 Νοεμβρίου 2009**.

Ἐπεύθυνος Συνάξεων: π. Βασίλειος Βολουδάκης.

* Κάθε **ΤΕΤΑΡΤΗ** ἀπόγευμα, σὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγ. Νεκταρίου μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ καὶ τὴν Παράκληση οἱ ὁμιλίες ἔχουν γενικὸ θέμα: **«Θέματα ἀπὸ τὴν Παλαιὰ καὶ τὴν Καινὴ Διαθήκη»**.

Ἐπεύθυνος-Συντονιστής: π. Φίλιππος Μίαρης.

